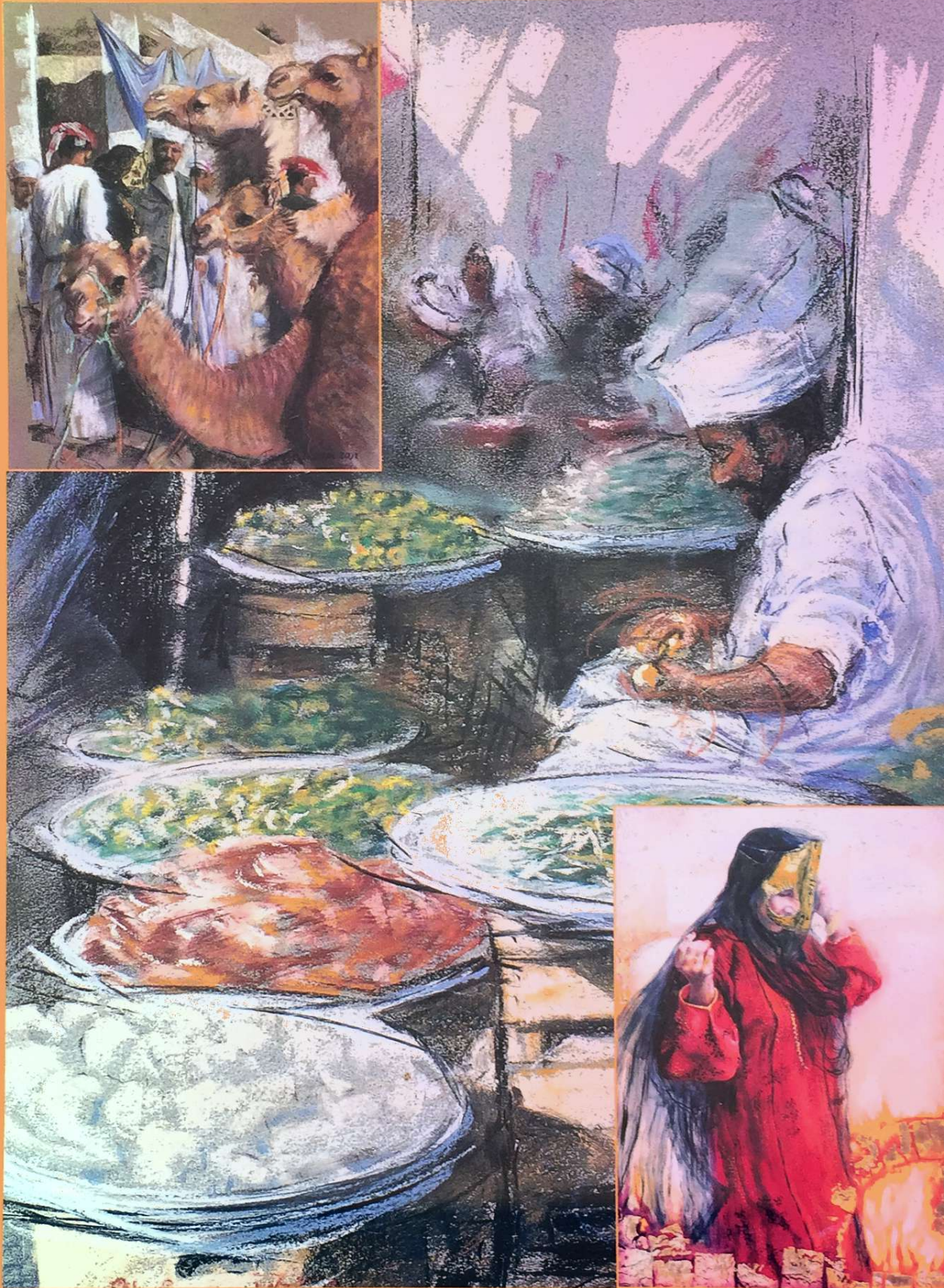

Jaargang 18
Nummer 4
Mei 2003

Raskrabbel

Voor Nederlandstalige mensen in Oman

Seizoenen

Vierde Krabbel

Colofon

De Raskrabbel is een tijdschrift voor alle Nederlandstaligen in Oman en verschijnt vijf maal per jaar.

Vaste medewerkers redactie:

Jaap Croese, Michael Dukker, Anne Marie de Jong, Sandra Kapoh Erica Pieters en Veronique van Sliedregt.

Omslag:

John van Sliedregt met dank aan Tonny Holsbergen

Illustraties:

van de auteur tenzij anders vermeld

Correcties:

Geja Hadderdingh

Nicole van Voorst Vader

Financieel beheer en advertenties:

Jaap Croese
tel: 566390 of GSM: 9327056

Samenstelling:

Anne Marie de Jong
tel: 678674

Pagina opmaak:

Veronique van Sliedregt

Druk:

Mazoon Printing Press,
Ruwi via Kyocera Ecocystm FS-400

Distributie & Abonnement:

Abonnement kosteloos en aan te vragen via het correspondentie-adres:

Erica Pieters / FSB,
P.O. Box 81,

Muscat 113. tel/fax: 678061

of e-mail: redactie@raskrabbel.com

Website:

www.raskrabbel.com

Distributie & abonnementen buiten

PDO/Oman LNG:

Jaap Croese
tel: 566390 of GSM: 9327056

Sponsors:

zie adverteerders-index.
Uitgave mede mogelijk gemaakt door:

اللجنة الهولندية - عمان
Holland Comité Oman

a division of Ras al Hamra
Recreation Centre

Zomer

De zomerse waarden hebben wij in Oman inmiddels wel bereikt. Ons buitenleven wordt beperkter. Bij het ochtendgloren en in het avondrood is het nog wel enigszins te doen voor de doorgezomerden onder ons. Een snelle duik in zee kan voor aangename en minder aangename sensaties zorgen. Het is maar met wie u in zee gaat. Peter vertelt ons hier meer over. Machteld Hoffman is even terug in ons midden en vertelt u over haar leven na Oman en ik realiseer mij hoe de tijd als zandkorrels door onze vingers glijdt. Vorig jaar rond deze tijd zaten we nog samen in de redactie. We missen haar nog steeds. We blijven altijd op zoek naar een frisse inbreng van vaste- en gastredacteuren. Laat eens wat van je horen! (678674)

Wij hebben inmiddels een onrustige periode achter de rug, waarbij het mondiale evenwicht tot op heden nog niet gevonden is. Met het uitbreken van de oorlog in Irak worden ook wij geconfronteerd met de gevolgen daarvan. Extra veiligheidsmaatregelen werden getroffen en 'low profile' was het devies. Het Nederlandse thuisfront is soms ongeruster dan wij ons voelen

Het lot bepaalde dat de oorlog in Irak samenviel met ons jaarlijkse Oranjebal. Het Oranjebal Comité stelde het bal dan ook uit tot nadere orde. Een moedig besluit van dit Oranjebal Comité, dat al 9 maanden lang bezig was met de organisatie van hun 'Magical Mystery Night'. In deze Raskrabbel zetten wij deze groep eens even extra in het Sjamsje. Overigens samen met de organisatoren van de Avondvierdaagse, die weer voor een goedlopend geheel zorgden. We hebben binnen de Nederlandse gemeenschap veel sportieve lieden die op allerlei manieren in de running blijven. Niet alleen de driejarige Sjors zette een prima tijd neer, neen ook zijn vader Norbert zette zijn wandelkwaliteiten voor ons op papier. Geheel vlekkeloos verliep deze wandeling overigens niet. Dit had vooral te maken met autopech en inmiddels lijkt deze Raskrabbel ook door andere auto-calamiteiten een waar 'Kampioen' gehalte te hebben gekregen. Deze keer ook bijdragen van de jongeren onder ons. Zo neemt Judith ons mee naar een keramiekwinkel in Ruwi en heeft Robbert een bijzonder kennismakings-gesprek met een 'band zonder naam'. Nog jeugdiger schrijvers vertellen over hun dressuurmiddag in Qurum Park en ook met de originele Nederlandse taaluitingen van de Kindergarten kunt u uw hart weer ophalen. Mia Droste neemt u mee op haar fossielentrip, die speciaal geschikt is voor kinderen. Misschien een ideetje om ook eens heen te gaan met uw kroost, zodat u er ook over mee kunt praten.

In dit nummer aandacht voor een aantal lokale winkeliers, die bij hoge temperaturen bezocht kunnen worden. Sandra kijkt met u achter de schermen van het pas geopende Chedi Hotel, waar een enthousiast team de scepter zwaait. Nicole van Voorst Vader introduceert een nieuwe doorgeefrubriek. Een kleinood uit haar privé-verzameling wordt onder de loupe genomen. Zo hebben we allemaal wel voorwerpen bij ons, waar een verhaal achter zit.

Blij verrast waren wij met de spontane bijdrage van Alma, die daarmee reageert op de vorige Raskrabbel, waarin melding gedaan wordt van het feit dat de bibliotheek "Hot" is.

De laatste Raskrabbel zal geheel gewijd worden aan de kunst- en cultuurmaand mei. Daarnaast nemen wij deze zomer afscheid van een aantal doorgewinterde ge-omaniseerde Nederlanders. Uw schrijftijd gaat nu in!

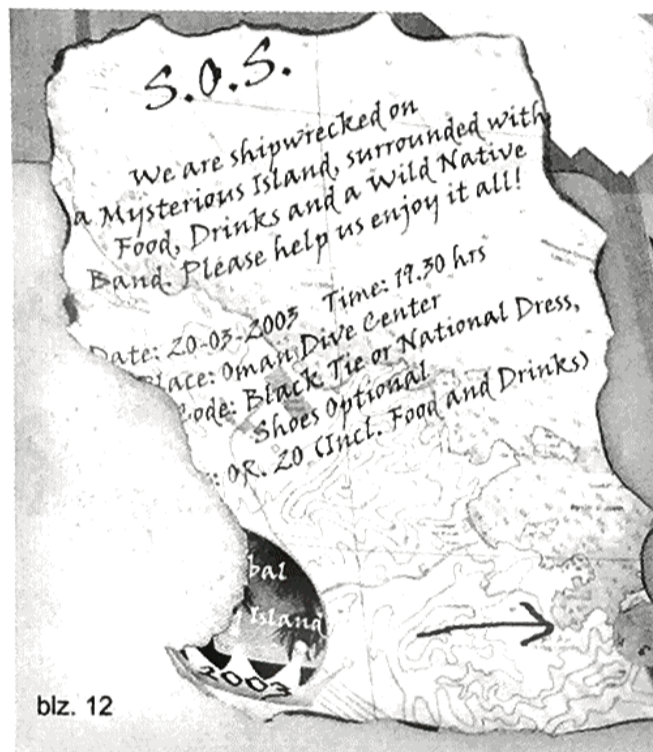
Met warme zomerse groeten,
Anne-Marie de Jong

**Deadline april nummer:
2 juni 2003**

raskrabbel

Jaargang 18, mei 2003 - nummer 4

THEMA: Zomer

1	Rasbabbeltje
2	Inhoud
3	Dit en Dat
4	Chedi
6	Florals
8	De bieb is hot
10	Umq - Ta'ab
12	(N)oranjebal
14	Avond4daagse
16	Zee
18	Klaaglied
19	Uit de school geklapt
20	Dansband: Band zonder naam
21	Gat in de markt
22	Het magische fossiele smartie plekje
24	Dressuur - funwedstrijden

27	Persberichten
28	Mijn favoriete Top 5
29	De wedstrijd
30	Weerbericht
31	Duatlon 2003
32	Mikado
33	Holland Comité Oman
35	Kinder uitspraken
36	Hollands-Omaans dagboek
37	Zomerse receptjes
38	Een bijzondere Omaanse dag
40	Blikzembezoek aan Oman
41	Oproepjes
42	De Hollandse brievenbus
43	De Dutch Circle
44	van de Ambassade
46	Potten en Schalen
48	Er is leven na Oman

Vaste info

Hollandse brievenbus:

Margareth van der Hoeven
tel: 678729.
Hetty Hoffman
tel: 678685.
Dicky Piening
tel: 678712.

Kraamzorg:

Greetje Rehling-Evenblij
tel: 675402.
Alma Kingma
tel: 677519.

Consultatiebureau tot 1 jaar:

Jane Abrahams
tel: 675413.

Zwangerschapslessen:

Annet Janssen
tel: 678711.

Ras al Hamra Kindergarten:

Corine van Beelen
tel: 675417.

Peuterschooltje 'De karavaan':

Voor alle Nederlandse en/of
Nederlandstalige peuters van twee tot
drie jaar.
Herma van Dijk
tel./fax: 678662.

Huizenboek

(huur en verhuur van huizen in
Nederland):
Tanya Braas
Maha 6b
tel: 677984.

Nederlandse videotheek:

Daat art Centre
Openingstijden:
Zaterdag 15.00 - 18.00 uur
Maandag 15.00 - 18.00 uur
Woensdag 15.00 - 18.00 uur

Nieuwe Nederlanders in Oman

Matsuura Tsuyoshi

Johannes en Ute Koninx met
hun kinderen Elisabeth (04-01-
95) en Felix (29-10-96)

Peter en Thea(dora) Hendriks
met hun kinderen

Mark (20-11-94), Arthur (26-07-
97), Diana (13-06-00) en
Suzanne (13-06-00)

Stanislaus en Johanna van
Gisbergen met hun kinderen
Bart (07-08-98) en Thomas
(06-09-01)

Michiel en Ras Boersma met
hun kinderen

Alexander (10-06-02), Sophie
(18-05-98), Emma (11-07-94)
en Mats (01-06-00).

Jan Wetselaar

Dan en Magda Antheunis

Geboren

25 februari - Job Omar Slijkerman

23 maart - Anna Katharina Rehling

Advertentie-index

KLM	omslag, 41
BBL	7
Dr. Khaled	15
Royal Tours	21

CHEDI

een rustige ruimte waar de monniken mediteren

---

door Sandra Kapoh

Ik twijfel; zal ik van tevoren een afspraak maken of zal ik het juist niet doen. In het eerste geval weet je zeker dat je niet voor niets komt en de juiste persoon te spreken krijgt. In het tweede geval kun je zo lekker binnenstappen met je fototoestel en je klemboard en kijken hoe je 'opgevangen' wordt.

Een combinatie lijkt me in dit geval het meest effectief, dus maak ik een afspraak en ga er wat eerder heen om legaal 'rond te struinen', want ik heb een afspraak nietwaar.

De entree belooft al wat; een mooi Arabisch landgoed, een beetje oase-achtig door de lange oprit tussen gele zandduintjes.

De receptie is wat donker maar sfeervol. Behulpzame en competente mensen achter de balie.

Terwijl 'm'n afspraak' wordt verwittigd van het feit dat ik er ben, glijdt mijn blik langs de smaakvolle aankleding naar de lobby. Ik sta even sprakeloos; dat is mooi! Ik wacht niet af wat de receptioniste me te melden heeft, maar loop nieuwsgierig de lobby in; het visitekaartje van het Chedi hotel.

Deze is niet te vergelijken met bijv. de lobby van het Hyatt, die ik ook indrukwekkend vind, maar op een bijna tegenovergestelde manier. Misschien moet ik het "less is more" noemen, hoewel er wel bijna 50 lampen hangen boven een soort zitpodium (lijkt een beetje op een hele grote ronde futton). Later blijkt dat de kussens er af kunnen en je dan een echt podium krijgt. Ik kan m'n ogen er bijna niet vanaf houden, ik ben onder de indruk van de combinatie eenvoud en schoonheid. Er schuilt een harmonie in waar je een tevreden gevoel van krijgt, alsof er puzzelstukjes op hun plaats vallen. Het doet me Japans aan, wat klopt, later hoor ik dat hier een Japanse architect aan het werk is geweest.

Als ik m'n blik eindelijk kan losrukken van deze bijzondere 'centerpiece', ontdek ik in de rest van de ruimte nog een heleboel andere bezienswaardigheden. Sommige met een al dan niet bedoeld stukje humor. Zo zijn er scheidingswanden, gemaakt van vele dunne vierkante 'stokjes' met kleine tussenruimtes, die de doorkijk, als je er langs loopt, een schokkerig effect

geven als in een oude film. Dan plotseling is het geen transparant glas dat er tussen zit, maar spiegelglas. Zie je opeens jezelf lopen in de 'aangrenzende ruimte'. Grappig.

De gietijzeren afscheidingen zijn verdeeld in vakken die allemaal een ander ingenieus vlechtwerkje vertonen. Het is zó gedaan dat het niet om aandacht vraagt; je moet het willen opmerken, maar als je die moeite neemt is het echt mooi én interessant om naar te kijken.

Hier is over nagedacht. De hele ruimte draagt een stempel van ingetogen schoonheid en hoge kwaliteit. Donkere terrazzo vloeren gecombineerd met ingelegd hardhout. Hele grote zwart-wit foto's van oude Omaanse bouwwerken aan de muur.

In het aangrenzende restaurant loopt de stijl over in een mengsel van Oost Aziatisch en Arabisch. Dankzij het open karakter (je kunt zo 'de keuken' inkijken) is de sfeer hier minder ingetogen. Ik zie zelfs kroonluchters hangen. Ze hangen aan repen stof, wat ik wel apart vind.

Desgevraagd verneem ik dat ze meegenomen zijn uit Frankrijk tijdens de aankoop van het Franse kristal, waarvan ik de stolpschalen zie staan. Die kroonluchters doen mij afvragen wat het Omaanse publiek van de ambiance vindt. Ze zijn, hoor ik, over het algemeen niet zo positief als de meeste Westerlingen. Is de gast waar men zich op richt dan een Westering?

Maar genoeg over de inrichting, ik kom om met de mensen te praten en dat is niet moeilijk, want er loopt genoeg personeel dat mij uiterst vriendelijk van dienst wil zijn. Sakina is Hostess (een donkere Marokkaanse met blauwe ogen) en vertelt me gelijk wat het restaurant allemaal te bieden heeft. Ze is even van haar stuk gebracht als ik wil weten hoe ze het vindt om hier te werken. Die vraag was niet ingestudeerd. Het antwoord dus ook niet, maar ze herstelt zich snel. Ik vermoed dat een strakke regie het 'vloerpersoneel' aanstuurt. Dit wordt later bevestigd.

Even gemakkelijk word ik aangesproken door twee heren in witte jasjes. Ze staan een optreden van een band te bespreken in de lobby.

De ene is de Franse bakker, verantwoordelijk voor de croissants en andere lekkernijen die ik verderop zie staan. Hij begroet me in onvervalst Frans. De ander is een kletsmajoor en troont me mee het restaurant in, dat later zijn toko blijkt te zijn; hij is de executive chef. Ik moet gaan zitten en proeven van de pastries en krijg, speciaal voor mij opgetrommelde, cafeïnevrije koffie. Die was er officieel nog niet, maar sinds nu dus wel. De chef, Ashley genaamd, vertelt dat ze bewust de zaken één voor één aanpakken en ontwikkelen om zichzelf in deze beginfase niet voorbij te lopen en kwaliteit te blijven waarborgen.

Deze Australische jongeman heeft veel te vertellen en blijkt van alles wat te weten. Ondertussen komt Safaa aanlopen, de public relation manager met wie ik een afspraak heb. Ze komt uit Nieuw Zeeland, is Moslim en spreekt vloeiend Arabisch en vindt mij, zoals ze zelf zegt, in goede handen bij Ashley. Die blijft inderdaad ook na haar komst doorpraten met een niet te stuiten enthousiasme.

Al gauw wordt me duidelijk dat The Chedi zich wil onderscheiden van de andere hotels in Muscat. Maar welk hotel wil dat niet, denk ik, dus wil ik uitleg. Ze wil exclusiviteit. Wie niet nogmaals, dus nadere uitleg graag.

Het concept en 'the keywords' achter het concept zijn kalmte en speciale aandacht waardoor rust, schoonheid en harmonie gewaarborgd worden. Safaa vraagt me of ik de zin "a style to remember" op wil schrijven. Ik beloof haar dat, hoewel ik op dat moment nog steeds zoiets heb van; oké, maar ook in dat streven zijn jullie niet uniek. Als het woord 'rust' door mij nader bevraagd wordt, wil Safaa tussen het gefilosofeer door, wel even benadrukken dat gasten met kinderen (die meestal niet bepaald rustig zijn) uiteraard zeer welkom zijn. Er is een prachtig familiezwembad. Maar om die andere groep gasten tegemoet te komen is er een heel apart gedeelte waar privacy en rust voorop staat. In het daarbij horend zwembad mogen geen kinderen t/m 16 jaar komen.

Dat zwembad is trouwens watertandend mooi. Op zithoogte loopt het oppervlak (tot aan het uiterste randje) voor het oog over in de achterliggende zee. Tijdens de rondleiding kom ik trouwens ogen tekort, maar ook mijn andere zintuigen worden aangesproken. Speciale kruiden met aangename geuren zijn geplant. Water klatert in frisse vijvers. Een veld van bloeiende grassen wordt opgelicht door de ondergaande zon en voor even zijn het gloeiende grassen. Zelfs Safaa staat er verrast naar te kijken.

Gaandeweg krijgt 'a style to remember' nader inhoud voor me, zeker als ik de suites heb gezien; héél mooi en zoóó romantisch.

Terugkomend op het gesprek met Ashley en Safaa, vraag ik of ze geloven dat het concept succesvol zal gaan worden. Ashley kijkt lichtelijk gekwetst. Hij is het concept. Hij is werkelijk verliefd op dit hotel en z'n mogelijkheden, waar hij al wat sluiertipjes van oplicht. Hij borrelt van de ideeën. Hij is ambitieus en gedreven. (Geef hem eens ongelijk) Safaa lijkt me ook goed in haar vak; pragmatischer maar net zo ambitieus. Ik besluit hun werkrelatie eens te testen, want geen concept heeft kans van slagen zonder een goede samenwerking binnen het team dat het dragen moet, nietwaar? Dus ik vraag op een gegeven moment wat zij er nou van vindt, dat Ashley, die z'n neus blijkbaar overal insteekt, haar baan steeds zit over te nemen. Zij moet er hartelijk om lachen, maar hij kijkt alweer een beetje gekwetst. Dan volgt er een vriendelijke schermutseling, waarin zij mij gelijk geeft en hem 'verwijt' dat het stuk over hem zal gaan in plaats van over het hotel. Ach, besluit ze, zolang ik maar van hem houd. Een romance? Nee, het ziet eruit als een ontspannen werkrelatie en dat geldt voor het hele team. (Tot nog toe, zegt Safaa er nuchter achteraan) En toch...., misschien dat de liefde voor dit hotel zich bij Ashley wél uitstrekt naar Safaa. Ze lijken namelijk precies op elkaar: "two devastating beauties, pretty girls with ebony eyes".

Ga kijken raad ik iedereen aan en probeer zo'n frans broodje. Ze zijn lekker!

Voor reserveringen: bel 524400

Florals

door Anne-Marie de Jong

Op één van mijn sporadische ochtendwandelingen met Karin Slingeland, waarbij het 'Vroege Vogels' gehalte zoals altijd aanwezig is en wij al wandelend de wereldpolitiek, sport(tennis), onderwijs en de opkomende vloedlijn bespreken, ligt het in de lijn der verwachtingen dat de aanblik van iets fleurigs op een straathoek, onmiddellijk aanleiding is om er op af te stappen en aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

Het oog wordt getroffen door een bloemenwinkel, die verrassend veel weg heeft van de gerenommeerde bloemist die men in Europa aantreft. Buiten staan de heideplantjes en ander groen op houtstammen uitgestald, terwijl binnen het assortiment ook gevarieerder is, dan men normaal gesproken aantreft in Muscat. Het is bijzonder aangename gewaarwording om binnen eens een kijkje te nemen en te genieten van mooi uitgestalde bloemen en planten.

Wij ontmoeten een enthousiaste bloemiste, die vertelt over haar werk in Florals en ik verzeker haar dat ik haar snel weer zal komen opzoeken om eens een boompje over bloemen op te zetten. Zeker nadat ik van haar heb gehoord, dat zij in de maand mei cursussen zal gaan geven over het schikken van droogboeketten en hoe wij onze kamerplanten het beste kunnen laten overzomeren.

Wie is het gezicht achter deze bloemen?

De Engelse Jane Donaldson boogt op een ruime ervaring in het bloemenvak. Zo had zij in Engeland ruim twaalf jaar haar eigen winkel. Vervolgens werkte zij een aantal jaren in het mondaine Marbella en had zij tot voor kort in Engeland een baan bij een niet nader te noemen beroemde artiest. In de krant las zij een advertentie van het Omaanse bedrijf Azareen, dat op zoek was naar een bloemist die in staat zou worden gesteld om op Europese wijze het concept bloemenzaak te promoten. Voor haar een kolfje naar haar hand en een nieuwe uitdaging waarbij zij haar bloemrijke verleden om zou kunnen zetten in een voor Muscatse begrippen nieuw straatbeeld. De bloemen liggen hier weliswaar aan de straatrand voor het oprapen, maar haar bloeiende assortimentaanbod zou juist binnenskamers de boel in Muscat doen opfleuren.

Hoe nu pakt Jane dat aan? Het promoten en het laten zien van haar bloemsierkunsten is haar manier om deze plant-'aardige' markt te laten groeien.

Een hoge inzet in eerste instantie met als doel een nieuwe markt te creëren. Jane is er trots op, dat vijftig procent van haar klanten Omaans is. Inmiddels blijkt dat de meest mensen die in Muscat werkzaam zijn in de bloemenbranche weinig kaas hebben gegeten van dit florissante vakgebied. Het is natuurlijk een kwestie van training en de opleiding daarvoor is helaas nog niet aanwezig in Oman. Personeel wordt ter plekke getraind. Het mooiste zou zijn als Jane Donaldson in de gelegenheid zou

worden gesteld om een bloemistenopleiding op te zetten in Oman samen met Denise, een andere hier werkzame bloemiste. Zo had Jane een tijd geleden een getalenteerde Omaanse in de leer. Helaas mocht zij het beroep niet gaan uitoefenen van het thuisfront.

Het eerste doel nu is, zoals ik al eerder vermeldde, om klanten te lokken en deze een andere blikveld op het boeket te geven.

Ik vraag haar of het mogelijk is om bij haar mijn favoriete bloemen te bestellen? Als ik 48 uur van tevoren mijn bestelling bij haar doe, is dat inderdaad vaak mogelijk. De bloemen, en daar komt lieve bloemlezers Nederland om de hoek kijken, zijn allen afkomstig uit Aalsmeer. Daar bevindt zich zoals u weet een wereldmarkt aan snijbloemen en planten. U heeft vast en zeker wel eens een programma gezien over hoe het toegaat op zo'n veiling. Jane heeft dagelijks e-mail contact om op de hoogte te blijven van alle nieuwtjes op bloemen- en plantengebied. Twee keer per week doet zij een bestelling per e-mail en deze bloemzending ontvangt zij het liefste via passagiersvliegtuigen. Waarom dat, vraag ik haar? Deze vliegtuigen komen over het algemeen op tijd aan in tegenstelling tot cargovliegtuigen, waarvan het vertrek niet altijd te voorspellen valt. Uiteraard is het een uiterst kwetsbare aangelegenheid. Bloemen hebben veel zorg nodig en een dagje wachten in een cargovliegtuig is

funest voor de kwaliteit. Nu worden er woensdag- en zaterdagavond verse bloemen aangevlogen. Een contactpersoon op Schiphol ziet er op toe dat de gekochte bloemen goed zijn ingepakt en in speciale ruimten in het vliegtuig worden geplaatst. Een chauffeur van het Azareen bedrijf haalt de bloemen in Seeb op met zijn speciale vergunning en dan begint het werk van Jane om twee uur 's nachts. Alle bloemen worden verzorgd en uitgesteld. Zo maakt Jane regelmatig dagen van veertien uur.

Uiteraard wil ik graag weten wat de lievelingsbloemen zijn van Jane. Zij verwachtte deze vraag min of meer en geeft meteen antwoord: riddersporen! Zij blijkt eigenlijk ook dol te zijn op tuinieren en in Engeland een prachtige cottagetuin gehad te hebben. Hier in Oman heeft zij nog niet veel gelegenheid gehad om haar groene vingers in de tuin te gebruiken. Zij heeft overigens een hekel aan rode rozen, terwijl deze hoog op de lijst staan van populaire bloemen in Oman. Jane luistert goed naar de wensen van haar klanten. Zo mengde zij in Spanje 'Absolutely Marbella' boeketten, die vooral erg groot moesten zijn en waarbij het goud en roze niet van de lucht waren. Het bezorgen van zulke groteske bloemstukken is niet eenvoudig. Russen vragen om een bonte verzameling bloemen, van iedere soort eentje. Het is niet aan haar om te zeggen dat sommige bloemen niet harmonieren. Wel zal zij in haar assortiment steeds keuzes laten zien, die naar haar idee smaakvoller zijn. Maar ja, over smaak valt niet maar ook veel te twisten!

Ik vraag haar naar de huidige mode in Europa op floragebied. Het minimalisme viert nog steeds hoogtij. Een glazen vaas met daarin een blad of drie en een enkele bloem. Mooi zo, denk ik en verheug mij al op mijn palmbledenstuk met daarin drie (altijd oneven, dat weet u toch?) mooie bloemen. Jane vertelt ons dat de roomwitte lelies in Europa ook nog steeds in de mode zijn. Die kunnen wij hier ook in bosjes kopen en bij tijd en wijle zet ik een paar witte kunstlelies in mijn huis. Iedereen denkt dat ze echt zijn, misschien omdat ze van nature toch al iets kunstmatigs hebben. Trouwens de geurende bloem blijkt ook weer helemaal terug van weggeweest. Kwaliteit staat hoog in het vaandel op de markt van de bloemenkwekers en de massaproductie is gelukkig op zijn retour (denk aan al die duizenden chrysanten) Alhoewel er nooit genoeg rode rozen aangesleept kunnen worden naar Oman! Jane leeft zich op bloemengebied uit op grote bruiloften en partijen. Zij heeft dan de vrije hand om sprookjesachtige taferelen te creëren.

We keren terug naar onze realiteit en ik wijs haar op de treurigheid waarbij het zojuist aangekochte boeket binnen de kortste tijd het leven laat en al haar kopjes laat hangen. Komt dat door onze airconditioning of door het hoge vochtgehalte in Oman? Het is niet zozeer het vochtgehalte, als wel de inconsistentie in die vochtigheidsgraad. Bovendien willen de bloemen om de dag verschoond en bijgesneden worden. De grootste boosdoener blijkt echter het vervoer van de winkel naar huis. Stel u voor: u koopt uw bloemen naar keuze in die gekoelde winkel, loopt de winkel uit en gaat nog even voor een brood naar de bakker aan de overkant. Fout, helemaal fout! U bezorgt uw boeket een trauma van jewelste. Wat u wel moet doen? U bestelt uw boeket en terwijl het geschikt en ingepakt wordt, gaat u naar uw auto en zet de airconditioning aan. Als u denkt dat de auto op temperatuur is, spoedt u zich terug naar de winkel, betaalt en loopt met snelle pas naar uw gekoelde auto. Geen praatjes onderweg en thuis gelijk naar binnen. Probeer het en u heeft grote kans, dat uw bloemen de week halen. Bij Florals kunt u overigens voor een gepeperd bedrag een boeket bestellen voor een verre vriend of familielid. Jane mailt met de centrale interflora te Zwitserland en het is voor elkaar.

Tot slot zijn wij nog geïnteresseerd in de cursussen die deze winkel in mei gaat organiseren. De data staan nog niet vast, maar wellicht bent u nieuwsgierig geworden en gaat U zelf eens kijken naar de mooie boeketten papegaaitulpen, lila tulpen met eucalyptusblad, leeuwenbekken, blauwe monnikskap, riddersporen, alstrumeria, kleine trosroosjes in mooie oranje tinten, of wat dacht u van blauwe hortensia's en roze azalea's, of een heideplantje wat geluk brengt aan de pasgeborenen. Om er maar een paar te noemen van die week, want het assortiment verandert regelmatig. Als u dan, zoals ik bij die aanblik, weer even een gezond gevoel van heimwee naar Nederlandse bloemsierkunst heeft verdrongen, dan kunt u meteen navraag doen over die cursussen. Heerlijk ook om de handen eens uit de mouwen te steken en om in de zinderende zomerhitte in alle koelte met bloemen bezig te kunnen zijn. Ons gesprek loopt ten einde want bloemiste Jane heeft een vergadering en mijn collega en vriendin Sandra maakt nog een paar mooie sfeerfoto's van deze enthousiaste bloemiste in haar mooie Florals winkel.

Voor de echte liefhebbers een opfleurder!

WWW.BBLCARRENTAL.NL

**CAR RENTAL UPON
ARRIVAL SCHIPHOL AIRPORT?
MOST ECONOMIC RATES
WITH UNIQUE SERVICE!**

Rijnlanderweg 774
2132 NM Hoofddorp
Tel + 31 20 6557900
Fax + 31 20 6557909
info@bblcarrental.nl

BB&L
CAR RENTAL

De bieb is hot

Het is zaterdagmiddag, drie uur. De telefoon gaat. Het is Margareth. "Waar kan ik de sleutel van de bieb vinden, hij ligt niet waar hij zou moeten liggen." Er is de laatste tijd wel vaker iets met die sleutel, maar ik geef Margareth een suggestie waar ze hem eventueel zou kunnen opduikelen. Om kwart over drie gaat de bieb open. Ik heb niets meer van Margareth gehoord en denk: "Ik zal eens bellen of de sleutelzoektocht is geslaagd." Zelf moet ik eerst op zoek naar het telefoonnummer van de bieb, dit blijkt je te kunnen vinden in het PDO telefoonboekje (nog steeds die van januari 2002), bij de inhoudsopgave onder het kopje Libraries, blz. 253. Ik toets het nummer in. Margareth neemt op met de woorden: "Dat is vast Alma". Ja dus. Terwijl ik vraag waar ze de sleutel heeft onderschept hoor ik op de achtergrond iemand roepen. Kreten als: "stukje schrijven, de bieb is hot en laatst gelezen boek" komen via de hoorn mijn oorschelp binnen. Margareth vertaalt: "Anne Marie vraagt of je een stukje wilt schrijven over de bieb voor in de volgende Raskrabbel. Maar je mag er wel even over nadenken hoor!" Toch lief van Margareth dat dit nog mag. Het gekke is dat er dan toch meteen ergens achter in mijn hersenen een klein radertje aan het draaien slaat en terwijl ik de hond alvast uitlaat, want zo meteen moet (mag) ik een hapje en een drankje uitdelen tijdens de jaarlijkse avondvierdaagse, beginnen er al spontaan enkele zinnen te rijpen.

"DE BIEB IS HOT", nou ja, dat valt wel mee hoor! Het is er binnen maar 20°C. Een tijdje terug was er nog eens iemand die dat zelfs nog te 'hot' vond en dus de thermostaat maar terug gedraaid had naar 13°C. Gevolg was dat alle boeken klamvochtig op de planken stonden te druipen. Vandaar de sticker bij de thermostaat "DO NOT TOUCH!".

Een paar uur per week help ik mee in de bieb. Een onderdeel van het 'kampgebeuren', wat net zoals zovele andere faciliteiten alleen maar kan draaien dankzij een aantal zeer toegewijde vrijwilligers. Zonder hen zou de bieb er niet zijn! Je moet wel iets hebben met boeken als je in de bieb wilt werken. Ik hou van boeken, lees graag en van alles, kijk graag plaatjes en mag bovendien graag ordenen. Dit laatste is wel belangrijk, want die boeken staan natuurlijk op alfabetische volgorde op naam van de schrijver. Iets waar sommige mensen bij het terug zetten nog wel eens moeite mee blijken te hebben. Om het voor die mensen wat gemakkelijker te maken houd ik me al een aantal weken (ik geloof zelfs dat ik zo langzamerhand het woord maanden wel mag gebruiken) met het 'spinelabelen' van de boeken bezig. Een rustgevend werkje, maar het schiet niet altijd even snel op. Soms raak ik verzeild in een boek omdat de titel me nieuwsgierig maakt, of het omslag, en voor ik het goed en wel in de gaten heb ben ik al druk aan het lezen geslagen en moet me zelf dan tot de orde roepen om keurig verder te gaan met mijn geplak achter op de ruggen van al die boeken.

Sommige mensen denken dat het saai is om zo in de bieb te werken. Nou, het tegendeel is af en toe waar. Als ik soms zo in mijn hoekje zit te plakken krijg je de meest 'interessante' gesprekken mee van mensen die aan de andere kant van het schap hun hele hebben en houden kwijt moeten. Ook ontstaat er soms spontaan een soort Nederlands theebronsje (zonder thee en kransjes overigens) van Nederlandse dames die elkaar voor de balie ontmoeten en stilletjes boeken afstempelend word je wederom gratis op de hoogte gehouden van alle nieuwtjes. Als je zelf geen kinderen meer op de PDO school hebt en al dit 'nieuws' niet meer zo meekrijgt, is dit een prettig alternatief.

Wat de echte 'biebmiep' streelt is, als je advies wordt gevraagd. Als er iemand bij je komt en niet weet wat hij of zij zal gaan lezen en dat jij dan een bijpassende titel voor die persoon mag uitzoeken. Zo kan ik op dit moment een ieder van u aan raden om in plaats van een boek voor volwassenen eens een kinderboek te lezen. Sinds Harry Potter hoeft u zich daar absoluut niet meer voor te schamen en mag het weer. Anne Marie schreeuwde ook nog iets over laatst gelezen boek, nou een van mijn laatst gelezen boeken was dus een kinderboek (en mijn kroost is inmiddels al 19 en 21) Wat dacht u van de boeken van Philip Pullman. Zowel in het Nederlands als in het Engels. Gewoon eens doen en wat ook erg is aan te raden, LEES ZE EENS VOOR! Zelf heb ik mijn kinderen vanaf dat ze klein waren tot dat ze naar de middelbare school gingen elke avond voorgelezen. Zelfs als we aan het kamperen waren, werd er bij het licht van een zaklampje nog altijd voorgelezen. Lekker met je kroost onder een dekbed, heerlijk tussen die warme lijfjes zittend (u merkt wel dat ik hier helemaal nostalgisch van wordt en dat mijn bloedjes helemaal in Holland verblijven) en samen genietend van de meest spannende avonturen. Duik er eens in, in die kinderboekenkast, samen met uw kroost.

Als laatste wil ik u de tekst van een lied van: "De bende van Baflo Bill", ook wel bekend als "Rooie Rinus en Pé Daalemmer" niet onthouden. De échte Groningers onder u en misschien een enkele echte Drent, zullen ze wel kennen. Het lied is geschreven in de tijd dat de bieb nog draaide op het aloude kaartjessysteem. Toen we een dikke tien jaar geleden in Saudië woonden hadden we een bandje van hen in de auto. Onze kinderen kenden dit nummer uit hun hoofd en vooral het refrein werd altijd met veel enthousiasme meegezongen.

Debiliothecaris.

de mensen willen eigenlijk van alles wel wat weten
soms voor de lol maar soms dan is het
ook echt wetenschappelijk verantwoord
want dan zitten ze er onderzoek naar te
doen, dus dan kunnen ze niet zonder boek
en dus ook niet zonder debiliothecaris, die
namelijk precies altijd weet welk boek wanneer waar is
dus al zeggen alle mensen; het is vast een
saaije baan
ik ga er elke morgen met plezier weer tegen aan
boek van de stapel
stempel erin
nummer op de plakker
nummer binnenin
plakker op de rug
kaartje in de bak
tevreden zucht
als ik de volgende pak
soms doe ik oude boeken hoogstpersoonlijk uit de doeken
't is namelijk zo die oude boeken zitten in
een boekenkist waarin het niet te koud en
ook voldoende droog is en daarna typ ik
van elk boek apart een cataloguskaartje en
die kaarten doe ik daarna in de kaartenbak
zodat een mens tenminste weet wat-ie be-
waart en als ik dat dan gedaan heb gaan
de boeken op de boekenplank zodat een
mens wat-ie bewaart ook terug kan zoeken
zo doe ik mijn werk op debiliotheek
dat gaat zo steeds maar door, week in
week uit, en in juli neem ik twee weken vakantie
soms naar Griekenland maar soms ook
naar een ander land
zie je wel dat ik me met mijn baan best vermaak
je ontmoet veel leuke mensen en wat je
doet is ook nog vaak heel dankbaar werk
want soms is er opeens een man of vrouw
die dankzij mij zomaar een boek vinden kan
"DE BIEB IS HOT"

Dank zij de toegewijde vrijwilligers zijn we ook in de zomer open, zij het op wat aangepaste tijden.
Groetjes en liefs.
Alma.

Umq - Ta'ab of LARO weekend?

door Norbert van Beelen

9 mannen verzamelden zich en begonnen aan een onvergetelijke tocht richting Umq in de buurt van Tiwi. Ditmaal zonder in levende lijve Gert-Jan, maar zeker in mijn gedachten. Een eerste wandeling zonder hem. Hoe zou het zijn? Andere mannen. Nieuwe, betere ervaringen? In elk geval op deze tocht een niet onbelangrijke bijdrage van het Landrover contingent. Veel over hun escapades gelezen maar beleefd, doch dwingend, op afstand gehouden. Drie LARO's zouden ons veilig naar Umq brengen (en hopelijk weer terug). De eerste viel af voordat er één kilometer werd gereden. Twee over. Dit was al voorzien en de tocht werd ingezet met twee LARO's en een Ford. Het neusje van de makreel op autogebied. Na een eerste lekke band onderweg vervangen te hebben, werd de reis zonder verder oponthoud afgerond op het strand van Tiwi. De sterrenhemel, kampvuur en Johnny Walker weerspiegelden een bekend verleden. Zou het dan toch allemaal goed komen? De volgende ochtend bleek er nog een lekke band te zijn van hetzelfde voertuig dat de vorige dag een lekke band had genoteerd. Déjà vu. -de wandeling Wadi Bani Khalid naar Wadi Tiwi had ons al twee jaar eerder twee lekke banden opgeleverd. Op naar Tiwi waar naar een oude bekende werd gezocht: de banden verkoper. Inmiddels had zich een ander probleem gemeld. De benzinevoorraad van één van de andere voertuigen was zodanig geslonken dat tanken noodzakelijk was. In Tiwi was ooit een benzinepomp. Deze was 2 jaar geleden ontploft en de bewoners haalden hun benzine nu uit Quriyat. Wij mobiliseerden een plastic slang om in geval van nood benzine over te hevelen van het ene voertuig naar het andere. Na banden en plastic slang veiliggesteld te hebben zijn we op zoek gegaan naar de rest van de mannen. Deze waren naar Ta'ab gereden om alvast een voertuig klaar te zetten bij het eind van de wandeling. Het voertuig was klaar gezet onderaan een weggespoelde weg en kon daar niet meer uit komen. Geen nood, met het andere voertuig konden we dat er wel uit trekken. Zou het allemaal nog goed komen? Na enkele pogingen besloot het tweede voertuig de geest te geven. Geen benzine en bij nader onderzoek bleek de benzinetoevoer slang volledig gescheurd te zijn. Nu was duidelijk waarom er al eerder een benzine-waarschuwing geweest was. Maar we hadden de plastic slang toch? Het probleem was om iemand te vinden die bereid was om een stevige slok benzine te incasseren om het benzine-uitwisselingsproces op gang te brengen. Na een uitgebreid onderzoek van een hoop punten van schoenen werd dan eindelijk door een echte man de lippen aan de slang gezet en hij begon stevig te zuigen. De benzine kwam niet onverwacht, maar toch ben je er nooit klaar voor. Afijn, benzine overgeheveld maar bij het opstarten werd de motor verzopen! Teleurgesteld werd het voertuig met chauffeur de

weg afgeduwd richting het andere voertuig. Twee vervoermiddelen stonden nu aan de bodem van een weg, die half weggespoeld was en zij konden er niet meer uit. Geen GSM verbinding met de rest van de mannen, 2 liter water voor 4 mannen en 35 km lopen van de weg naar Tiwi. Het zou niet meer goed komen! Nog een laatste poging werd ondernomen om een voertuig uit het dal te werken. Voertuig en chauffeur werden de berg opgeschreeuwd. Triomfantelijk stapte de chauffeur, met gebalde vuist, uit en stond het voertuig, kreunend, boven aan wat eens bijna een onneembare hindernis leek. Met veel passie werd ook het tweede voertuig de weg opgeschreeuwd. Zou het allemaal nog goed komen?

Eén voertuig werd achtergelaten voor het vervoer na het eind van de wandeling. Het basiskamp werd bereikt aan het Tiwi strand en haastig werden ervaringen uitgewisseld met de overgebleven leden over hetgeen had plaatsgevonden. Twee voertuigen en 9 mannen moesten nu snel afreizen naar Umq als ze nog wilden gaan lopen. Halverwege de rit naar Umq: geen benzine meer. Weer overhevelen. Uiteindelijk werd Umq bereikt en werd de wandeling ingezet om 14:00 uur. Ruim 6 uur later dan gepland. Zou het allemaal toch nog goed komen? Voor het invallen van de schemer moest de top bereikt worden en deze leek verder weg dan ooit. Als jonge honden gingen de mannen te keer en werd de berg bedwongen. Om 17:45 uur was dit een feit en werd het sein voor het kamp gegeven. Dit sein was al eerder gegeven door anderen, maar werd zonder meer genegeerd door de overige leden. Het avondritueel was bekend, maar verveelt nooit. Toch miste ik mijn vaste reisgenoot. De volgende ochtend vroeg op, want er waren grootse plannen en een hoop onzekerheden. Majlis al Jinn en de Funnel Cave moesten bezocht c.q. verkend worden en de staat van de voertuigen, bij Umq achtergelaten, baarde zorgen. Majlis al Jinn is indrukwekkend en boezemt ontzag in. Funnel Cave was verder weg dan gedacht, maar dankzij begeleiding van Omaanse vrienden kon de groep zich snel verplaatsen naar de ingang van de Cave. Tijdens de tocht daarheen werden er wat groepsleden achtergelaten waarover de nodige gedachtenwisselingen plaats vonden bij het weerzien. Zou het allemaal nog goed komen?

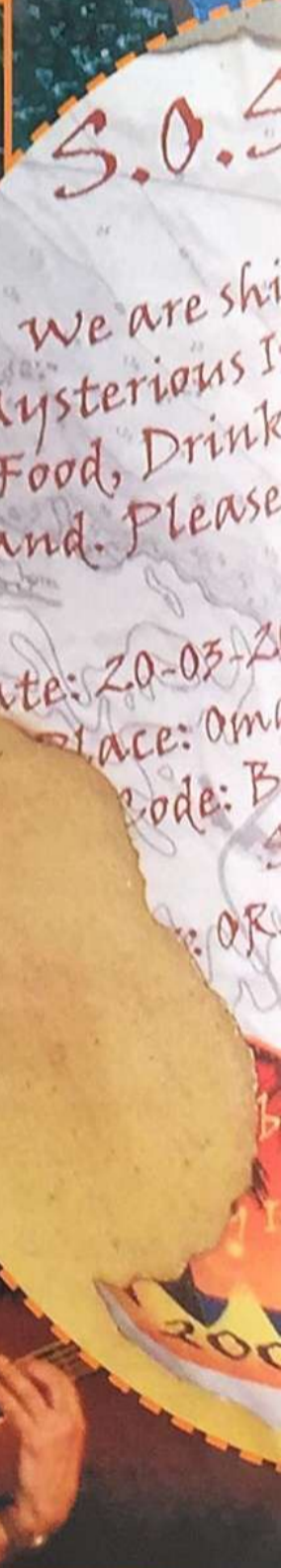
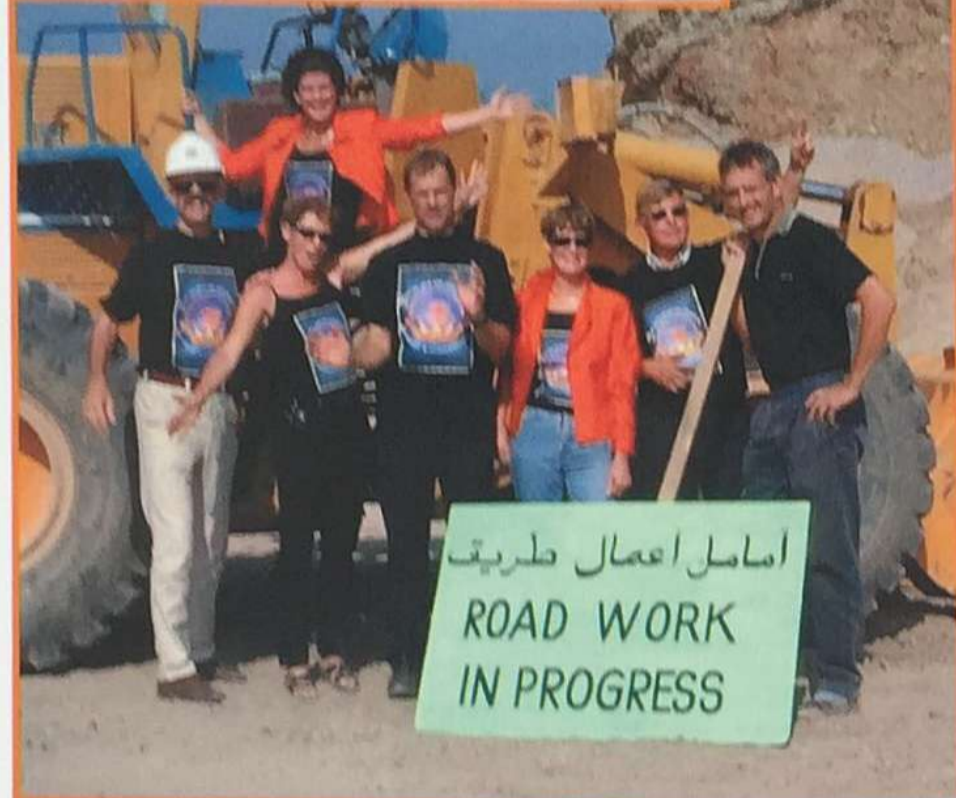
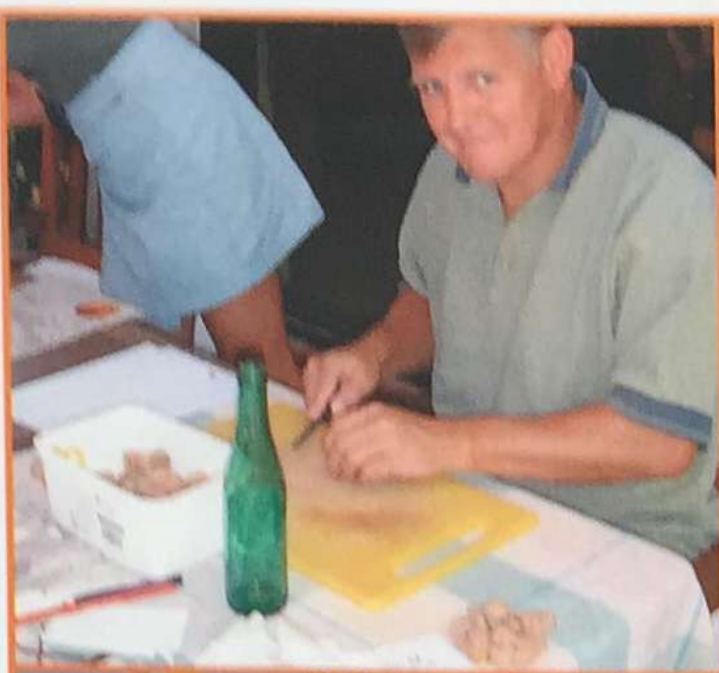
Na een sprint van de route naar beneden naar Funnel Cave en terug werd zonder veel omhaal de weg ingezet om zo spoedig mogelijk bij het voertuig te komen dat ons weer terug zou brengen. Om 14:00 werd datgene bereikt wat

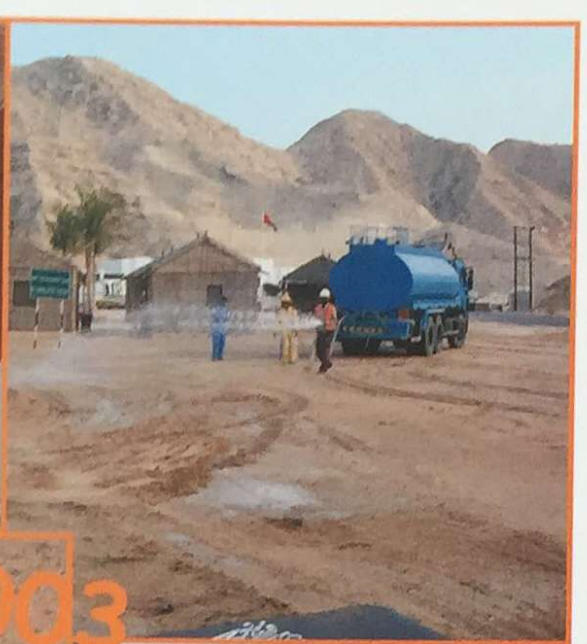

24 uur eerder voor onmogelijk gehouden werd. Aankomst bij het vervoermiddel wat ons terug zou brengen! Zou het toch allemaal goed komen?

Na wat alcoholische dranken op weg naar Umq om de andere voertuigen op te halen. De helft van de groep op Tiwi strand gezet om daar, terecht, van een magnifieke wandeling te laten nagenieten. Voertuigen opgehaald, benzine [weer] overgeheveld en terug naar Tiwi. Niet geheel zonder problemen. Om benzine te conserveren werd de koppeling bij het afdalen ingedrukt om de weerstand van de motor te verminderen om zodoende minder benzine te verbruiken.(?) Bij het herhaaldelijk opkomen van de koppeling werd de belasting op het aandrijfmechanisme zó op de proef gesteld dat deze besloot om de geest te geven. Geen aandrijfmogelijkheid; voertuig waardeloos. Met touw en behendigheid werd het voertuig de berg afgelaten/gesleept om vervolgens achtergelaten te worden in een dorp om ooit eens opgehaald te worden. De overgebleven twee voertuigen brachten de 9 mannen weer veilig thuis. Het was uiteindelijk allemaal goed gekomen!

Naschrift: de details van de wandeling zelf passen niet meer in het verhaal, het is al lang genoeg. Maar toch in het kort: de toch Umq-Ta'ab is één van de mooiste wandelingen die je kan maken in Oman. Het ligt dicht bij Muscat en heeft een hoop variatie; klimwerk (maar veilig), Majlis al Jinn, Funnel Cave en uitzichten op zee. Een aanrader. Deze tocht kan ook in een dag gedaan worden. (Afhankelijk van de voertuigen!)

(N)ORANJEBAL 2003

wrecked on
 and, surrounded with
 and a wild Native
 help us enjoy it all!

Time: 19.30 hrs
 Dive Center
 Tie or National Dress,
 Optional
 (Incl. Food and Drinks)

Weerbericht

'April weet niet wat ie wil'

Terwijl de barometer in Nederland op 'mooi' stond en alles er op zijn paasbest uitzag, raakte het anders zo stabiele zomerweer in Oman volkomen van slag. Een prachtig schouwspel voor diegenen die het vanuit hun veilige huis konden waarnemen. Sommigen trokken er gelijk op uit en kwamen met verrassende foto's thuis.

Nadat ik mijn boek had uitgelezen en uitgebreid in bed had ontbeten en mijn föhn in rookwolken was opgegaan, besloot ik eens een aantal flietsbezoeken in de buurt af te leggen en na te gaan wat voor gevoelens dit hondenweer bij mijn Nederlands georiënteerde buurtgenoten oproept.

Een paar reacties:

Freek van Dijk was behoorlijk van streek. De goede man was om zes uur 's morgens gaan vissen en was genoodzaakt om met slechts één bonito(vis) huiswaarts te keren. Niet zo gemakkelijk, want de golven groeiden inmiddels behoorlijk. Een paar dagen daarvoor moest hij ook al rechtsomkeert maken toen hij met zijn familie het Saiqplateau bezocht. De weg was weg. Voor Freek hoeft die regen in Oman niet," daarvan hebben we al genoeg in Nederland", zo zegt hij. Een begrijpelijke reactie voor een man, wiens toekomst na de zomer hoogstwaarschijnlijk in Nederland ligt en die nu nog even wil genieten van alle buitenkansjes in Oman. Toegegeven de tocht naar de bergen was fantastisch, want de bergen waren na alle regen prachtig van kleur, zoals groen, rood en geel en de vele nuances er tussen. Alle putten in zijn tuin staan vol en tot slot merkt hij op dat Oman stond te springen om zo'n bui en zijn vrouw Herma lijkt door haar vele wandelingetjes buiten behalve nat, ook steeds meer in Hollandse sferen te geraken.

Annet en haar man genieten zichtbaar van de regen en zijn als ze buiten de boel aan kant hebben en de grootste plassen hebben weggeveegd, van plan om eens lekker rond te rijden en alles in ogenschouw te nemen. Een paar dagen daarvoor hadden ze ook al foto's gemaakt.

Kath en Chuck, twee Amerikanen, met een grote voorliefde voor Nederland, waren al vroeg uit de veren en ook zij maakten schitterende foto's van watervallen en riviertjes. Het cricketveld leek op een zwembad en ook over de weg werden stenen meegesleurd door deze regenstorm. Hun Nederlandse overbuurman liet weer eens zien, wat een dijkenbouwers die Nederlanders toch zijn. Met zijn geologische hamer was hij flink aan het hakken en geulen aan het graven om overvloedig water om zijn niet zo best groeiende stokrozen eens extra te bevloeien. Hun dochter die de zon op vakantie heeft meegenomen naar Nederland, was maar wat jaloers dat zij dit niet heeft mogen meemaken.

Marie Bernadette geniet ook van dit regenweer en heeft de ochtend gebruikt om paasversieringen te maken met haar kinderen, terwijl haar echtgenoot

Marc eindelijk eens bijkomt van een zware werkweek. De reis naar de Jebal Shams was de vorige avond al afgeblazen en ook de alternatieve BBQ lijkt op dat moment niet door te gaan. De kinderen hield ze in eerste instantie maar binnen. Deze dag roept bij haar overigens herinneringen op aan haar jeugd, toen zij op de fiets door de lauwe zomerregens naar huis reed langs het ven.

Paul Vlaarkamp doet de regen helemaal niets. De regen brengt verkoeling en een verheldering in kleur en een seiknat gat in zijn auto. Hij vindt de regen niet mooi, eerder goor! Het levert geen helder water op en heeft een rommelig effect. Hij zag wel watervalletjes, maar de wadi leek zich nu niet op te vullen. "Misschien door de vorige regenbui", opper ik, "want daarmee is de bodem al verzadigd en in feite open gaan staan". Dit wordt beaamd. Verder merkt hij op dat de huizen er niet op zijn gebouwd en dat het onderhoud van de putten ook te wensen over laat. Maar ja, straks schijnt de zon weer en is iedereen het leed zo weer vergeten en gebeurt er weer niets. Hij trekt zijn karakteristieke Paul laarzen (cowboy gehalte) aan en krikt buiten even een putdeksel omhoog en daar verdwijnt het overvloedige water als sneeuw voor de zon. Paul vindt het in elk geval een lekker dagje thuis.

Esra, Sam en Max zijn lekker aan het koken als ik binnenva. Pa is naar de videotheek en Ma ligt boven te lezen/slapen. Esra vertelt dat hij deze regen leuk vindt vooral omdat er in hun achtertuin een falaj was en zo legt deze ingeburgerde Nederlandse Omani uit: "Dat is een soort riviertje". Verder merken de boys op dat hun reisje naar Dubai vandaag niet door ging en dat de parasol was omgewaaid, terwijl het hout van de tafel buiten ook ernstig te lijden heeft gehad. Ze vinden het gezellig zo thuis met de tv, computer en het koken. Ik laat de jongens met hun spetterende koekenpannen achter en vervolg mijn weg.

Inge die net de dag ervoor is verhuisd naar Sayalla Terrace en alles droog heeft weten te houden, vindt de regen ook geen probleem. Zelfs de lege dozen werden vandaag nog opgehaald. Voor haar, net gearriveerde, ouders ook heel aangenaam. (Niet de schillen en de dozen). Nu is de overgang na Nederland niet zo groot voor ze. Het klopt wel, want de thermometer geeft ongeveer 23 graden aan. Haar zoons verschijnen ook en gaan met hun duidelijk nieuwe sokken en schoenen (net teruggevonden in een doos) naar buiten en worden ijlings teruggefloten.

Bij de familie Tettero ziet het er ook echt gezellig uit. De Monopolie staat op tafel en die ochtend heeft Helmi eens lekker lang gelezen. De regen is weliswaar goed voor de tuin, maar sommige bewoners hebben wel schade geleden, zoals de cactussen en petunia's. Ook zijn er planten omgewaaid. Vanavond zouden ze bbq'en, maar nu wordt het borrelen!

Dan keer ik huiswaarts. Mijn spullen moeten nog uitgepakt worden. Wij waren van plan om naar Nizwa te gaan en de geitenmarkt eindelijk eens te bezoeken. Oh ja, Bahla stond ook op het programma en Jabreen. Ik voelde al nattigheid en had bedacht dat we misschien als alternatief het nieuwe hotel Chedi eens zouden kunnen bezoeken. Onzin vond mijn echtgenoot, die al uren Sim-city zit te spelen, afgewisseld met het graven van geulen en koffie drinken. Jongste zoon

heeft zijn plastic brandweerpak aangetrokken en regenlaarsjes die hij vandaag heeft geërfd van Robin Tettero. Keer op keer rent hij door die ene hele lange plas en soppend en kletsnat keert hij huiswaarts. Oudste zoon vermaakt zich al uren boven met zijn vriendin (Those were the days) en dochter bekijkt een film.

Ik bel Gardien nog maar eens en doe alsof ik op de geitenmarkt sta en zeg dat het schitterend weer is en vraag of ik een geitje voor haar mee zal nemen, wat heel goed zou hebben gekund. Gardien heeft gelijk weer dat hele zware Hollandse gevoel waar ze niet blij van wordt. Pas als ze voor een boodschap buiten wandelt, voelt ze zich beter.

Het lekkerste gevoel is eigenlijk, dat je op zo'n dag dus helemaal niets hoeft en weinig kan. Die hebben we niet zo vaak in Oman. We zijn zo vaak onderweg ergens naar toe en velen onder ons leiden een heel actief sociaal leven. Als je terugdenkt aan de Nederlandse weekeinden, dan waren er weliswaar ook de sportvereniging en het boodschappen doen en verplichte visites, maar soms ook niets. Vooral op die dagen van de afgelopen wedstrijden, erg jammer, maar oh zo heerlijk knus.

Piscientje Wadi

wielrenner, duidelijk tot uiting. Hij wist Suleiman op een achterstand te zetten. Helaas voor Youcef had hij teveel krachten verspild tijdens het fietsen en wilden zijn benen het laatste stuk hardlopen niet meer meewerken. Suleiman daarentegen was nog steeds erg fris en haalde Youcef bij de begraafplaats in. Traditioneel was Malcolm Dransfield 3e en Marcel Braas 4e. Tijdens het fietsen was Youcef echter ingehaald door Martin Pavier - eindelijk hersteld van een redelijk ernstig fietsongeluk - die deel uitmaakte van een team, samen met Freek van Dijk en Frank Michels. Freek had goed gelopen maar Martin was in superieure vorm en reed Youcef op achterstand. Frank had toen geen problemen om als eerste te finishen. Bij de dames was de situatie anders dan de voorgaande jaren om dat Carol-Anne niet meedeed. Er was een Nieuw Zeelandse stand-in beschikbaar die net in Oman was aangekomen, Cheryl, maar het fietsongeluk van Dave vond zo'n beetje voor haar huis plaats, dus zij heeft bijstand verleend. Grootste kanshebber was nu dus Solveig Saebø, onze Noorse aas die 2 maanden geleden in Maleisië haar eerste volledige Triatlon (4 km zwemmen, 180 km fietsen en 42 km hardlopen) volbracht in een tijd die zo goed was dat ze zich gelijk kwalificeerde voor de bekendste Triatlon in de wereld, de Ironman in Hawaii. Solveig werd vrij gemakkelijk eerste, gevolgd door Ragnhilde van Beek en Mandy Neil.

De prijs die beschikbaar was voor het damesteam werd dit jaar uitgereikt aan de meest aantrekkelijke dames, Annet Janssen, Sabine Vahrenkamp en Sharon Beck, traditioneel ook weer het enige damesteam! Zoals gebruikelijk deed Michel le Fur, de onverwoestbare bijna 60 jarige Franse bankier ook weer mee, en hij kreeg de prijs voor de beste veteraan. De jongste deelnemer dit jaar was Thomas Willoughby, die de plaats van zijn vader voor de laatste run had ingenomen. Een speciale vermelding verdient ook Paul Vlaarkamp die een traditie probeert te starten. Nadat zijn zoon Sep bij de Biatlon de eindstreep een keer had ondergekotst vond Paul het deze keer nodig om bij de hairpin wat achter te laten! Gelukkig herstelde hij zich daarna en is gefinisht zonder nog een keer over te geven! Henk Rebel revancheerde zich voor de triatlon en finishte het fietsen zonder veel problemen, kapitein Hack heb ik er deze keer niet over horen klagen!

Alles bij elkaar weer een geslaagd event, volgende keer is het de Biatlon, zwemmen en hardlopen, begin september.

Bert Michels

Duathlon 2003

Voor de 4e keer werd dit jaar de Duathlon al weer georganiseerd. Deze keer door een heel nieuw organisatie comité. Door een druk schema op de club en door het Oranje Bal was de Duathlon verplaatst van 21 maart naar 3 april. Hierdoor was het al bijzonder warm gedurende de race, maar daar heeft gelukkig niemand zich door laten afschrikken.

Voorafgaande aan de race deed zich in een ander gedeelte van Muscat nog een fietsongeluk voor waar de familie Harton bij betrokken was. Dave Harton, traditioneel een kanshebber voor de titel bij de veteranen en Carol-Anne, de winnares bij zo'n beetje elk evenement, hadden besloten een race in Dubai te gaan doen en waren een klein rondje aan het fietsen in Al Kuwair. Er was helemaal niemand op de weg behalve zij 2 en een straatveger die helaas plotseling de weg overstak. Dave probeerde hem nog te ontwijken, maar dat lukte helaas niet meer. Na 1 week ziekenhuis, 4 schroeven en een plaatje in zijn been is Dave nu thuis aan het revalideren. Beterschap Dave!

De race voor de mannen was dit jaar erg spannend. Zowel Youcef Cumming als Suleiman Al Alawi deden mee en waren van plan als eerste te eindigen. Het eerste gedeelte van de race, de 5.5 km rond het PDO camp, ging gelijk op en ze vertrokken bijna tegelijkertijd op de fiets. Op de fiets kwam de klasse van Youcef, een ex-semi-prof

Het Holland Comité presenteert:

prachtig kindertoneel op donderdag 15 mei

Altijd werd hij gepest en getreiterd. Waarom? Omdat hij een behoorlijke bult had....op zijn rug! Het was een grote last en hij had alles geprobeerd om er vanaf te komen, maar niets hielp.

Op een dag neemt hij afscheid; van zijn moeder krijgt hij een zakje tranen mee, zijn vader drukt hem bijna plat, zijn opa geeft hem een langharige groene teckel. **ADIEU!**

Hij is nog maar net op weg of hij ontmoet een vreemde dikke heer. Deze geeft hem een geheimzinnig boek: "Hoe kom ik van mijn bult af?" Het boek mag alleen geopend worden in "MIKADO-LAND", als de zon tien keer onder is gegaan en de volle maan schijnt. Daarna mag hij aan de grote opdracht beginnen: "Ga in de put zitten en speel Mikado!!"

LET OP !!

Voor alle mensen vanaf 4 jaar

Er zijn 2 voorstellingen:

11.00 uur: de Engelstalige

15.00 uur: de Nederlandstalige

Kaarten reserveren bij:

Maria telefoon: 602012

mail: swinkels@omantel.net.om

of Roos telefoon: 678328

POORC Cinema Hall

Het Holland Comité Oman wordt altijd trouw gesponsord door Al Bustan Bakery en

 KLM

اللجنة الهولندية - عمان Holland Comité Oman

Oorlog is geen feest - Jammer voor ons, diep en diep triest voor de duizenden slachtoffers en hun families. Daardoor gaat dit Oranjebal de boeken in als het beste bal dat we **nooit** gehad hebben. Het woensdag-surrogaat-feessie was er niet minder bruisend om. Erg gezellig. We blijven benieuwd wat het Oranjebal Comité gaat doen, ik hoop dat ze nog de gelegenheid krijgen hun feest neer te zetten voor ze Oman verlaten. Ik wil dat niet graag missen!!!

The best 4x4x4 - En dat gaat nu eens niet over auto's, maar over de avondvierdaagse. 4 km lopen in 4 dagen was de opdracht, meer dan 90 kinderen namen deze uitdaging aan en deden het vervolgens ook!!! Vlekkeloze organisatie maakte het een geweldig event, waar ik Irene, Marie-Bernadette en Jamilah ook namens alle deelnemer(tje)s nog eens hartelijk voor wil bedanken. (De beloofde geschenken komen snel naar jullie toe)

Mikado - komisch, spannend en muzikaal. Het belooft heel bijzonder te worden deze voorstelling voor mensen vanaf 4 jaar. Gespeeld door Mario van Erp op donderdag 15 mei. (Zie elders in deze Raskrabbel voor meer informatie)

Tijgerin op sloffen - cabaret van Mylene d'Anjou, staat in Nederland bekend als de diva zonder pardon. De uitsmijter van het jaar, op donderdag 29 mei. Mis dit niet anders kan je een jaar niet meepraten.

En daarna op vakantie en alvast wachten op het openingsfeest.

Maarten van der Giessen
Tel 67 8328 (H), 67 7905 (O)
hollandcomite@hotmail.com

Het Holland Comité Oman organiseert activiteiten en evenementen in eerste instantie gericht op de Nederlandse gemeenschap in Oman. Activiteiten staan open voor alle leden van het PDORC ongeacht culturele achtergrond of nationaliteit en alle Nederlanders in Oman.

Het Holland Comité is een overkoepelende organisatie met een groot aantal sub-comité's die de afzonderlijke activiteiten organiseren. Het Holland Comité zorgt daarbij voor financiële -, logistieke -, technische - en organisatorische ondersteuning en indien noodzakelijk nemen de leden zelf actief deel aan de organisatie van de activiteiten.

De activiteiten vinden plaats op het PDO Recreation Centre en het PDORC is een belangrijke sponsor van het Holland Comité. De leden van het Holland comité komen echter zowel van PDO als van andere bedrijven. Er wordt een goede samenwerking nagestreefd met de Dutch Circle, de Nederlanders in Sur en de Nederlandse Ambassade.

Voorziter:

Maarten van der Giessen

Secretariaat:

Maria Swinkels

Penningmeester:

John van Sliedregt

Techniek & Opbouw:

Frans de Bever

Waldrick van Zandvoord

Impressariaat:

Esther Tangelder

Hanneke van Akkeren

Mathieu Bouwman

Rose Marijne Kroes

School liaison:

Geja Haddingh

Ambassade liaison:

Jeffry Ternatus

Raskrabble liasion

John van Sliedregt

Oranjebal:

Jan Brakel

Kinderfeest:

Anja Eulderink

Zwemvierdaagse:

Avondvierdaagse:

Irene ter Haak

Sinterklaas:

Lilian Schreurs

HET HOLLAND COMITÉ PRESENTEERT:

MYLÈNE D'ANJOU MET TIJGERIN OP SLOFFEN

Met een stem als een klok en 't hart op de tong, zingt & swingt ze de avond door.

Een diva in de dop.

Gierend, scheurend, jankend & zeurend zet ze liefdevol haar nagels in uw hart.

Ze mag er wezen, dus ze zal er zijn.

Met mooie liedjes, eigenzinnige humor en in een lekkere jurk.....op sloffen.

NEDERLANDS CABARET
DONDERDAG 29 MEI
AANVANG: 20.15 UUR
CINEMAHALL

KAARTEN RESERVEREN BIJ:
MARIA TELEFOON: 602012
MAIL: SWINKELS@OMANTEL.NET.OM
OF ROOS TELEFOON: 679329

En als bladvulling nog wat uitspraken van
Stella, Lilian en Chantal

Op zaterdagochtend worden de waditrips van het afgelopen weekend door kinderen en moeders uitgebreid besproken. Juf Chantal vraagt aan Joris waar hij geweest is, waarop hij antwoordt : "Ik ben naar de bieb geweest".

Joris heeft een soort potloodje mee naar school genomen en laat het vol trots zien. Juf Chantal vraagt wat het precies is. Daarop volgt een nogal onsamenhangend (en ietwat onverstaanbaar) verhaal dat eindigt met de woorden : "Wat was het ook weer, mama ?"

Juf Stella laat iedereen maar liefst drie tulpen uitprikken. Sjors bekijkt het even en vraagt dan : "Mag ik het ook snij'en ?"

Die ochtend was Tom achtereenvolgens vogel, dinosaurus, politie en boef. Toen hij voor de zoveelste keer min of meer krijgshaftig voor de juffen stond, dacht juf Chantal het te weten : "Ga weg, monster !" Waarop Tom verontwaardigd uitriep : "Maar ik ben een repareermeneer". Tja, een juf is ook maar een mens.

Juf Chantal leest voor uit : "Wie heeft er op mijn hoofd gepoept ?" Als ze de bladzijde van de koe met zijn verse koeienvlaai laat zien, zegt Anne-Marie : "Wij hebben thuis ook yoghurt in van die bakjes waar je in kunt roeren" (!?)

We zitten met zijn allen in de Cinema Hall en hebben genoten van een toneelstukje over een prins, een prinses en een boef. Dat een moeder zomaar in een prins of een prinses kan veranderen, dat kan natuurlijk. Maar na het applaus, het buigen en de bloemen klinken er opeens (als een echo) twee kleine stemmetjes vanuit de zaal (Sophie en Tara zijn duidelijk bezorgd) : "Ga je straks wel naar huis, mama ?" Of John zijn vader wel thuis wil hebben die middag is nog de vraag. Zijn vader speelde de boef.....!

Tasja zit naast juf Chantal te schilderen en plotseling stopt de airco. Tasja kijkt op en zegt : "Hé, de wind is op".

Sophie staat bij de vakjes van de kinderen in de gang. Ze kijkt naar een bepaald vakje en vraagt dan aan Chantal : "Is deze van Rainette ?" Als Chantal "Ja" knikt, buigt ze zich naar het bijbehorende (naam)plaatje en zegt langzaam en duidelijk : "Rai-net-te". Dan keert ze zich naar Chantal toe en zegt : "Zie je wel, ik kan al lezen !"

Hollands-Omaans Dagboek

'In het SJAMSJE'

Het is woensdagmiddag 19 maart en er is een hoop te doen binnen de Nederlandse gemeenschap! Vandaag hebben we via de e-mail officieel vernomen dat het Oranjebal van donderdag 20 maart zal worden uitgesteld tot nadere orde. Feestvieren, op de dag dat de oorlog in Irak uitbreekt, is ongepast en menigeen heeft in de afgelopen dagen te kennen gegeven niet meer zo in de stemming te zijn, of zich ongerust te voelen over het plaats te vinden bal.

Een bijzonder moeilijke beslissing voor het Oranjebal Comité, dat maandenlang bezig is geweest met de voorbereidingen. Artiesten zijn aangetrokken, sponsors gevonden, decors gebouwd, vervoer naar het ODC geregeld, maaltijden gecatered en schatkaarten in flessen zijn verkocht. Noem het, en er is op zeer creatieve wijze aan gedacht. Het Oranjebal is zoals altijd een hoogtepunt voor ons Nederlanders. Dit jaar dus 'the Magical Mystery Night' en zo is het in de negatieve zin van het woord helaas ook gebeven. Wie vermoedde vorige maand na alle vredesmarsen en de wijze waarop veel landen zich tegen zo'n oorlog hadden uitgesproken, dat de oorlog toch een feit zou worden. We waren er niet gerust over, maar hoopten tegen beter weten in, dat er andere manieren gevonden zouden kunnen worden om het tirannieke bewind in Irak te beëindigen.

Helaas, het mocht niet zo zijn. Voor ons een moment om te benadrukken hoe fantastisch en onvergetelijk het Oranjebal Comité de teleurstelling van het afgelaste bal een wending heeft weten te geven.

Terug naar de middag van de 19e maart. Met vereende krachten heeft het comité van de Avondvierdaagse voor de vijfde keer in die week de tafel met versnaperingen voor de dorstige en inmiddels vermoeide wandelaartjes opgezet. Dit alles geschiedt steeds efficiënter en de Omaanse drumband, die straks de kinderen over de eindstreep zal moeten trekken, wordt gastvrij onthaald. Tegenover de standplaats van de avondvierdaagse, naast het rustige kerkhof in de bovenstraat van Sayalla Terrace, staat immers een huis leeg. Een mooie schaduwrijke plek waar de drumband zich voor kan bereiden, althans zo lijkt het. De drumband neemt dit gretig aan, want de warmte doet zich alweer gelden en zo verdwijnen zij in het huis. Muziek vult het huis, waar boven nietsvermoedende gasten bezig zijn met een onschuldige middagslaap. Dit pand waarvan wij de inwoners niet kennen, blijkt helemaal niet onbewoond te zijn en al ras vragen wij de muzikanten hun voorbereidingen buiten verder voort te zetten. Daar komt gelukkig met een flinke vaart Margaret van der Hoeven in 't oranje van boven angefietst. Lenig springt zij van haar fiets en neemt de honneurs verder waar. Nog steeds geen kinderen in zicht, maar wel drie fietsers. Drie jonge badgasten, die er uitzien alsof ze op een hete Nederlandse dag de afstand Zandvoort-Haarlem gefietst hebben. Om hun schaars geklede lijven hangen handdoeken. Wij houden ze voor de zekerheid maar even aan en lichten ze voor. Het moet toch ietwat surrealistisch overkomen om in Oman voor je deur én de avondvierdaagse én een Omaanse drumband aan te treffen met allemaal toeters en bellen. Inmiddels blijken deze artiesten echter nergens meer vreemd van op te kijken. Het is niet de eerste keer dat zij voor verrassingen komen te staan. De Omaanse muzikanten, nog in het ongewisse, zijn nu blij verrast bij het zien van de Hollandse zomermode. Veel tijd is er niet meer over om zich hierover te verbazen, want de eerste wandelaars komen er aan. Het is een drukte van jewelste. Stempels worden gezet; er wordt gretig gedronken en ook de chips vallen in goede aarde. Dan is het grote moment aangebroken dat de band het voortouw neemt en de hele meute zich in beweging stelt. De geheimzinnige bewoners van het huis naast het kerkhof zwaaien de groep na. Ik wil er het mijne van weten. Hier is iets onbekends en nieuws voor de Raskrabbel.

Hun band blijkt geen naam te hebben, maar verder laten ze in het midden wie en wat ze zijn. Wel willen zij allemaal informatie over het uitgaansleven in Oman, zeker als ik ze verteld heb nog een 19 jarige zoon te hebben. Gelukkig belt zoonlief om te melden dat hij achter de Omaanse drumband aanloopt. Ik sommeer hem onmiddellijk huiswaarts te keren en deze mystery groep eens aan een eigentijds interview bloot te stellen. Tenslotte wil ik zijn Nederlandse lerares Nicole v.V.V. wel eens waar voor haar geld geven. Dat doet hij gedwee en anderhalf uur later keert hij enthousiast huiswaarts. Wat er precies aan de orde is geweest, kom ik helaas niet aan de weet. De tijd dringt. Gelukkig hoeft u niet zo lang te wachten en kunt u zijn interview er gelijk achteraan lezen.

Intussen worden heel wat kinderen op de bootclub toegesproken door Irene ter Haak en voorzien van medailles voor het volbrengen van deze avondvierdaagse. Ook het avondvierdaagse comité, bestaande uit Irene ter Haak, Marie Bernadette Koper en Jamaliah Welling, heeft weer gezorgd voor een goedlopende week.

De Nederlandse goegemeente maakt zich thuis inmiddels op voor een klein avondje uit op diezelfde bootclub. Een bescheiden bijeenkomst geïmproviseerd door dit, zoals ik weer wil benadrukken, toch wel heel sterke Oranjebal team! Op de vooravond van dinsdag hebben zij samen met het Holland Comité en PDO het besluit genomen om het bal voorlopig af te zeggen. Misschien dat u zich een voorstelling kunt maken van de consequenties. Hoeveel er afgezegd moest worden en ook afgebroken. Greppels waren gegraven en er hingen naar het schijnt meterslange hangbruggen. Een dansvloer was gecreëerd. Buurmans tuin lag vol met geschilderde borden, die ons richting moesten geven op die avond. De hele catering, de bussen, alles maar dan ook alles zagen ze na maanden van hard werken verdwijnen. Creatief als ze zijn, bedachten zij spontaan een klein dansfeest en in onze e-mail lag in no-time alweer een nieuwe uitnodiging. Op naar de bootclub en 'waar voor geen geld'. Ik kan niet nalaten om mij dit keer af

te vragen of het niet beter zou zijn geweest als we in elk geval een deel van de verlieskosten samen hadden gedeeld. In mijn Hollandse dagboek mag ik die hoop toch wel vermelden? En toen was er tijd voor een spontaan feest! Tijd om even te genieten van de uit Nederland afkomstige band en de sterke Hollandse dansgroep. Voordat het op de dansvloer losbarst steekt Maarten van de Giesen onder het toeziend oog van de vuurtoren van wal over de wijze waarop het Oranjebal Comité kosten nog moeite gespaard heeft om dit Oranjebal te organiseren en de teleurstelling van de 'postponement', 'let wel: geen afzegging', op creatieve wijze een wending te geven.

Wie het waren? Margot en Heine Gerretsen, Karin en Jan Brakel, Wouter Pieters, Paul Vlaarkamp, Deirdre van Son en ook Michael Dukker en Luke van Son en vast nog een heleboel anderen. Deze geweldige groep mag wat ons betreft in het SHAMSJE gezet worden!!!! Wat er verder gebeurde? Er werd geweldig gedanst door de professionele dansers. Een aanzet om daarna massaal de dansvloer te betreden en de oplopende spanningen van de afgelopen periode van ons af te schudden. Een buitengewoon gezellige avond, waar onze kinderen ook van hebben mee kunnen genieten en wij als ouders van dit samenzijn. 'Una Giornata Particolare', maar dan op zijn Nederlands en in Oman, waar wij het over het algemeen toch allemaal heel erg naar onze zin hebben samen en waar er in vele opzichten sprake is van een ongekende saamhorigheid en samenwerking binnen de Nederlandse gemeenschap. En laat ik u tot slot verzekeren niet alleen op deze dag. Neerlands Hoop in Bange Tijden! Reacties op deze dag. Kom er mee voor de dag in het Hollands-Omaanse Dagboek.

Anne-Marie de Jong

Even tussendoor een paar zomerse receptjes. Lekker snel klaar!

Pikante aspergesoep met kokos

6 dl Kippenbouillon
4 dl kokosmelk
2 cm geschilde gemberwortel, in plakjes
500 gr asperges, geschild, in stukjes
zout, peper
1-3 tl limoensap
1 rode peper, zaadjes verwijderd, in ringen
4-5 el korianderblaadjes

Breng de bouillon met de kokosmelk en de gember aan de kook. Voeg de asperges

toe en laat ze in 8-10 minuten gaar koken. Breng op smaak met zout, peper en limoensap. Strooi voor het serveren de rode peper en koriander erover.

Hieronder een recept uit "De Zevende Hemel"

Hamour met pistou

4 stukken hamour van 175 gram
6 tomaten
4 basilicumblaadjes
50 gr pijnboompitjes
1 teentje knoflook
olijfolie
peper en zout

Ontvel en ontzaad de tomaten en snijd ze in kleine blokjes,
Hak de basilicumblaadjes en voeg ze toe aan de tomaten,
Bak de pijnboompitjes lichtjes aan en voeg deze ook toe aan de tomaten
Hak het knoflookteentjes erdoor heen en maak het geheel op smaak met wat olijfolie, peper en zout

Bedek ieder kabeljauwfilet met een laag van het tomatenmengsel.

Leg de kabeljauwfilets op wat aluminiumfolie op een bakplaat en zet deze in een oven die op een lage temperatuur staat ingesteld (80-90 graden). De dikte van de vis bepaalt de kooktijd. Controleer de vis na een minuut of 10-15. Door de lage temperatuur zullen alle smaakjes zich langzaam door de vis dringen. Met een lekkere salade, wat gekookte aardappeltjes en een glas witte wijn moet het wel een feestje worden.

Succes en veel plezier met het na koken. Frank de Heer - chefkok/eigenaar "De Zevende Hemel"

Een bijzondere Omaanse dag

De gelegenheid doet zich niet vaak voor om een dag door te brengen met Ahmed. Misschien herinnert u zich dat wij vorig jaar het Islamitische Nieuwjaar met hem gevierd hebben.

Ahmed heeft jarenlang in het Khoula Hospital gewoond, omdat hij zo'n 10 jaar geleden een ernstig auto-ongeluk heeft gehad en daardoor gedeeltelijk verlamd is geraakt. In het afgelopen jaar ben ik hem geregeld tegengekomen tijdens onze gezamenlijke schilderlessen bij DAAT ART. De oprijplank daar is indertijd gemaakt om Ahmed in de gelegenheid te stellen met zijn rolstoel binnen te rijden. Uiteraard vraag ik hem regelmatig of we niet nog eens een dagje uit kunnen gaan. Hij zou er over nadenken. Het punt is, dat Ahmed alleen met een speciale bus op reis kan en met een begeleider. Inmiddels woont hij overigens na jaren eindelijk op zich zelf en hij ziet er veel ontspanner uit dan voorheen.

Stel je voor dat je altijd in een ziekenhuis woont en niet of nauwelijks privacy hebt. Bovendien lijkt het mij ook zwaar om altijd de moed er maar in te moeten houden en zoals Ahmed ook nog een zware sociale functie te hebben. Hij heeft veel jonge mensen zien sterven aan de gevolgen van auto-ongelukken en even zoveel families helpen opvangen. Nu is er rust. Al ontbreekt er nog het een en het ander aan zijn huiselijke omstandigheden. Zo heeft hij nog geen airconditioning in zijn huis. Een probleem voor iedereen en in het bijzonder voor deze man. Ahmed kan namelijk niet transpireren. Dat betekent dat hij bij hoge temperaturen zijn eigen lichaam niet kan laten afkoelen. Voor mij uiteraard aanleiding om hierover iets te schrijven.

Ahmed belt en nodigt ons uit om met hem en een aantal anderen een dag door te brengen in het Al Sawadi Centrum. We kunnen helaas niet mee met de bus. Vooral de kinderen vinden dat jammer. Wij zijn alleen maar blij dat we weer eens een dag met deze vriendelijke man op stap mogen. Rond de klok van tien komen we tegelijk aan met de bus en nog een aantal andere aangepaste vervoersmiddelen. Rolstoelen worden naar buiten gelaveerd en mensen worden ondersteund. Allen met families of begeleiders.

We wandelen via de tuin naar het terras en maken alvast kennis met een aantal van Ahmeds vrienden. Iedereen is in een prima stemming en al gauw wordt ons verzocht mee te gaan naar het aangrenzende grasveld, want de wedstrijden gaan beginnen. Zo is er eerst een ballonnen opblaas competitie. Diegene wiens ballon het eerste knapt heeft gewonnen. Er wordt heel wat afgelachen en ook ik moet er aan geloven. Daarna een eierloop. Aangepast! Lepel in de mond en een pingpongbal erop. De wind waait behoorlijk en de ballen vliegen in het rond. Weer hilariteit. Intussen wordt er druk gefotografeerd en gefilmd.

Ahmed wordt verrast door een vriendin. Daarnet heeft zij aan de andere kant van het Al Wadi Centrum Ahmed gebeld en gevraagd wat hij aan het doen is. Dan staat zij opeens met haar zus voor zijn neus. Samen delen zij een verleden. Haar broer is indertijd overleden en ook daar is Ahmed een steun en toeverlaat voor de familie geweest. We stellen hem voor om een boek met korte verhalen te schrijven over al zijn bevindingen en van de opbrengst een bezoek aan Mekka te brengen. Eerst wil Ahmed echter zijn middelbare school afmaken en daarvoor wil hij eerst zijn airconditioning regelen.

De baas van de Oman Association of Disabled wordt elk moment verwacht en hij zal uitsluitend geven over het een en het ander. Intussen blijkt deze organisatie vrijwel geheel afhankelijk te zijn van giften en niet veel extra's te hebben om de primaire levens-voorwaarden van de gehandicapten te verbeteren. Ik wil daarmee niet beweren, dat er in Nederland een ideale situatie bestaat, maar je kunt in elk geval via een kruisvereniging wel het één en ander regelen. Zo niet in Oman. De andere kant is wel, dat de zorg voor de medemens meer vervat zit in het dagelijkse leven van de moslim. Of dat altijd even prettig is, is maar de vraag. Het lijkt mij moeilijk om steeds in zo'n afhankelijkheidspositie gedrukt te worden.

Ik kijk naar deze veelal jonge mensen. Vrouwen en mannen. Mooie gezichten en nog zo jong vaak. We glimlachen naar elkaar. Ik raak in gesprek met een jongeman van 27, die ooit op zijn dertiende van de fiets werd gereden in Sohar. Hij strompelt door het leven en ook hij is gedeeltelijk verlamd. Bij het zwembad wordt westerse muziek gedraaid en een paar mooie jongelingen staat prachtig te dansen. Hij beweegt op zijn manier mee en strompelt vervolgens naar de stoel naast mij. Tijdens ons gesprek vertelt hij dat hij werkt en ook van dichten houdt. Zo declameert hij een gedicht over wijn. Bizar denk ik eerst, maar later begrijp ik dat wijn in het Midden-Oosten symbool staat voor ontspanning en genoeg. Om medelijden vraagt hij zeker niet. Later op het terras wordt er een rolstoelendans gehouden en Michiel mag bij Ahmed op schoot in zijn mechanische rolstoel. Ahmed is een van de weinigen met zo'n rolstoel. De meeste anderen bedienen hun stoelen handmatig.

Tijdens de lunch praat ik met de eveneens gehandicapte voorzitter Mukhtar Al Rawachi. Hij werkt voor de Omaanse televisie en heeft er voor gezorgd dat de televisie nu ook aanwezig is. Publiciteit is wat zij nodig hebben. Ahmed komt naar ons toe gerold en vraagt voor zichzelf en anderen om meer aangepast vervoer. Het isolement van een gehandicapte kan daarmee doorbroken worden. Nu moet hij soms weken wachten voor hij in aanmerking komt voor de speciale bus van het Khoula Hospital.

Na de lunch besluiten wij te vertrekken. De kinderen worden steeds wilder en ook wij zijn moe van alle indrukken. Onderweg bedenken wij nog meer plannen voor Ahmed. Zeker is dat wij achter een airco aan gaan voor Ahmed.

Misschien dat U nog op zoek bent naar een gelegenheid om met de opbrengst van een activiteit of evenement een donatie te doen aan een goed doel. Schroom niet en ga langs bij de Oman Association for Disabled. Het zit vlak bij het Childrens Science Museum en het telefoonnummer is 9332569.

Anne-Marie de Jong

Bliksembezoek aan Oman

Gelukkig zat ik thuis, toen ik in Schiedam werd opgebeld door mijn vriendin Veronique. "Hallo Ellen, heb je zin om een weekje naar Oman te komen? Wanneer, nou wat dacht je van volgende week?" Veronique had het KLMticket gewonnen tijdens het Kinderfeest en had inmiddels geregeld met de KLM dat deze ook vanaf Amsterdam gebruikt kon worden. Binnen een week werd een heleboel geregeld, van spoedpaspoort, Rials voor het visum tot en met de oppas voor de kinderen.

En dus zat ik op 15 maart 2003 in het vliegtuig op weg naar Dubai. Daar moest ik 4 uur wachten voor de volgende vlucht naar Muscat, maar die tijd is voorbijgevlogen. Wat een enorm mooie en schone luchthaven is dat en een winkels, ongelooflijk! Met een heel klein vliegtuigje van Oman Air vloog ik midden in de nacht naar Seeb International Airport en na het kopen van een visum stond Veronique me op te wachten. Het was inmiddels 05.30 uur, dus snel het bed in gedoken.

Ik zou gewoon meedraaien in het dagelijkse leven en ben dus met Veronique mee geweest naar de PDO-school om de kinderen op te halen en na de lunch hebben we boodschappen gedaan in het Sultan Centre. Ik keek mijn ogen uit, wat een supermarkt. Je kon het zo gek niet bedenken of het was aanwezig. Wat mij de eerste dag al opviel in Oman is dat de mensen daar enorm beleefd en hulpvaardig zijn.

's Avonds was er bij Veronique thuis een vergadering van de Raskrabbel. Er werd mij meteen gevraagd een verslag te maken van dit bliksembezoekje, vandaar dit relaas.

Uiteraard mocht ook een zonnebad niet ontbreken en heb ik de nodige tijd aan het strand doorgemaakt. Boek, fles water, pet, factor 25 en genieten maar. Veronique heeft me meegenomen naar City Plaza, wat een gigantisch winkelcentrum. Daar heb ik de eerste souvenirs voor het thuisfront gekocht.

Om toch nog wat te zien van het land tijdens het korte bezoek, ben ik met Veronique en de jongste dochter Caitlín naar het fort van Nakhl geweest. Daarna door naar de warmwaterbron, waar we ook hebben gepicknickt. Er liep daar een man die zich zonder gene gewoon ging baden. Ik was van dit alles zeer onder de indruk, prachtig. Op de terugweg naar Muscat nog even een fotostop bij de struisvogelboerderij.

Op een avond zijn we met de hele familie gaan eten in "Kargeen" en daar heb ik mijn eerste shishaj gerookt, erg lekker. Het eten was prima en ik heb, op z'n Omaans, met de handen gegeten.

Volgens Veronique mocht een bezoek aan de diverse souqs ook niet ontbreken en zo zijn we samen met Margot en haar bezoek naar de souqs van Mutrah geweest. Eerst naar de vis-souq: die lucht ruik ik nu nog. Daarna de groente-souq en uiteindelijk de "gewone" souq, waarvan ik met hulp van Margot (zij kan ongelooflijk afdingen) een tas met souvenirs rijker terugkwam.

Het was erg leuk te zien dat allerlei Hollandse tradities in stand worden gehouden, zo ook de avondvierdaagse. Op de laatste avond van de avondvierdaagse moesten we natuurlijk Siobian en Duncan inhalen; schitterend gezicht met die Omaanse band voorop.

De week vloog voorbij en toen was het alweer donderdag 20 maart en dus weekend in Oman. Ik zou meegaan naar het Oranjebal en van Veronique, maar ook van een aantal van haar vriendinnen had ik een avondjurk kunnen lenen. Helaas, maar begrijpelijk, werd het feest uitgesteld vanwege de oorlog in Irak. Wel heel jammer.

Mijn laatste dag in Oman was er één van gemengde gevoelens. Ik miste mijn kinderen en man, maar ik zou er best nog een week of 2 aan kunnen plakken. Er is hier zoveel te zien en te doen. Ik kwam met alleen handbagage en ging terug met een extra tas vol souvenirs.

Het was een fantastische week. Ik heb veel gezien, gedaan en heel veel leuke mensen ontmoet. Veronique, John en de kinderen hebben me heerlijk in de watten gelegd en ik ga absoluut hard sparen om nog een keer, maar dan met mijn gezin te komen. Bedankt voor jullie warme welkom en hopelijk tot ziens!!!

Ellen Stok

van de Ambassade

De Haven van Sohar

Velen van u denken wel eens: wat doet de economische afdeling van de Nederlandse Ambassade?

Voor Nederlandse onderaannemers kan de Ambassade een ondersteunende rol vervullen bij grote projecten in Oman. De Ambassade brengt deze projecten onder de aandacht van bedrijven in Nederland bv. door signalering via websites. Het accent ligt daarbij op het verwerven van inlichtingen die met name ertoe kunnen leiden dat al in een vroeg stadium informatie kan worden doorgegeven aan het Nederlandse bedrijfsleven m.b.t. op handen zijnde projecten. Daarbij gaat het in de regel om de "grote" werken.

Zoals ik al meldde ligt een belangrijke taak voor de ambassade in het signaleren, ofwel "het oppakken" van relevante informatie. Dat gebeurde ook in 1999 toen de ambassade er lucht van kreeg dat de Omaanse regering plannen had met de haven van Sohar. Dit werd aan het Gemeentelijk Havenbedrijf Rotterdam doorgegeven, dat op zijn beurt een consultant inhuurde om e.e.a. nader te onderzoeken.

U begrijpt dat tussen 1999 en vandaag veel is gebeurd. Mede door bezoeken van o.m. Staatssecretaris Ybema - die u tijdens het "Oranjebal" in 2001 kon ontmoeten - en de toenmalige staatssecretaris Tineke Netelenbos, die in 2002 haar handtekening zette onder een MoU, kwam de Rotterdamse betrokkenheid bij het Sohar project steeds dichterbij. Op 22 juli van het vorig jaar werd eindelijk een concessieovereenkomst (met een looptijd van 25 jaar) ondertekend. Onder de naam Sohar Industrial Port Company (SIPC), een joint venture tussen het Gemeentelijk Havenbedrijf Rotterdam en de Omaanse overheid, heeft het management gestalte gekregen. Een direct gevolg hiervan was de stationering in Muscat van CEO Ir. Bert Kruk en Robert van Beek als diens plaatsvervanger. Sinds januari van dit jaar wordt dit illustere duo bijgestaan door jurist Michiel de Hoog, Ir. Frank Wijgerse en Office Manager Brenda Bussum.

Buiten de genoemde SIPC medewerkers zal op termijn de bezetting van het kantoor te Muscat worden uitgebreid. Het is immers een "megaproject" dat om een adequate aanpak vraagt. Een uitdaging waarmee de ambassade zich graag verbindt.

Wat was nu eigenlijk feitelijk de rol van de ambassade?

Voorafgaand aan de ondertekening van de concessieovereenkomst, stationering en follow-up speelde de ambassade de rol van intermediair. Onder invloed van de goede naam "Rotterdam" tonen Nederlandse bedrijven zich geïnteresseerd in de Omaanse plannen voor de invulling van het terrein van de haven van 2500 ha. Je zou het project Sohar feitelijk kunnen bestempelen als de tweede Nederlandse pijler onder de Omaanse economische economie na Shell. De Omaanse regering is zich, gezien de toename van werkloosheid o.a. onder schoolverlaters, bewust van de noodzaak banen te creëren. Voor Nederland is er ook een rol weggelegd een bijdrage te leveren op het gebied van het beroepsonderwijs. Zo toont het "Rotterdam Shipping and Transport College" interesse in het verzorgen van opleidingen.

Wat voor industrieën komen er in Sohar?

Een raffinaderij, een polipropyleen fabriek, fabrieken voor methanol, ureum (basis voor kunstmest) en een aluminium smelter.

Kortom, aan zo'n project zitten vele haken en ogen. De goede naam die Nederland in Oman heeft opgebouwd en de wereldfaam die de Haven van Rotterdam geniet, dragen ertoe bij dat ook niet-Nederlandse bedrijven interesse tonen in de hierboven geschetste ontwikkelingen.

Voor het Nederlandse en met name het Rotterdamse bedrijfsleven kan de joint-venture een aantal vervolgoopdrachten betekenen. Zo bezocht Omaanse Minister van Handel en Industrie met een aanzienlijke handelsdelegatie van 13 - 16 april jl. Nederland. Een bezoek aan Rotterdam en ontmoetingen met vertegenwoordigers uit het bedrijfsleven vormden een belangrijk onderdeel.

Ik hoop dat u mede op basis van bovenstaand stukje een beetje inzicht heeft gekregen in de rol van de ambassade rond dergelijke projecten.

Charles Ooms
Ambassaderaad/Plv. Chef de Poste

Erfrecht

Op 1 januari 2003 is het Nederlandse erfrecht gewijzigd. De laatste belangrijke wijziging in het erfrecht was in 1923. Tot die tijd waren alleen kinderen erfgenaam. In 1923 werd ook de echtgenoot dat. Nu, 80 jaar later, maakt het nieuwe erfrecht opnieuw een duidelijke keuze voor de huwelijkspartner die achterblijft na het overlijden van een echtgenoot. Degene die dan achterblijft, wordt de ‘langstlevende echtgenoot’ genoemd. Het nieuwe erfrecht zorgt ervoor dat de langstlevende echtgenoot financieel beter wordt verzorgd en legt de rechten van de kinderen aan banden.

In het oude erfrecht hadden de kinderen namelijk direct na het overlijden recht op hun erfdeel. Als een kind het erfdeel direct opeiste, kon de langstlevende echtgenoot in financiële problemen komen.

Erfrecht: versterf of testamentair

Als iemand sterft, laat hij vermogen na: bezittingen en misschien ook schulden. Dat is de nalatenschap. Degene die sterft, wordt erflater genoemd. Het erfrecht regelt de overgang van het vermogen van de erflater op de erfgenamen.

Het erfrecht kent ook standaardregels over wie de erfgenamen zijn. Dit heet ‘versterfrecht’ en het geldt als iemand geen testament heeft gemaakt.

Met een testament is het mogelijk af te wijken van de regels die standaard gelden. We spreken dan van ‘testamentair erfrecht’. Een testament dat voor 1 januari 2003 is opgemaakt, behoudt ook na die datum zijn werking. Wel is het in sommige gevallen raadzaam een notaris te raadplegen.

Het versterferfrecht vanaf 1 januari 2003

Als de erflater getrouwd is en geen kinderen heeft, dan is de echtgenoot de enige erfgenaam.

Is de erflater niet getrouwd, maar heeft hij wel kinderen, dan zijn de kinderen de erfgenamen en erven zij ieder een gelijk deel.

Heeft een erflater een echtgenoot en kinderen, dan erft de echtgenoot samen met de kinderen, ieder een gelijk deel. De wettelijke verdeling is van toepassing.

Heeft een erflater geen echtgenoot en geen kinderen, dan erven de ouders en de (half)broers en (half)zusters. Is een broer of zuster al eerder overleden, dan komen diens kinderen (de neefjes en nichtjes van de overledene) daarvoor in de plaats.

Heeft een erflater geen echtgenoot, geen kinderen, geen ouders en geen broers of zusters, dan erven de grootouders. Als die al gestorven zijn, komen hun (klein) kinderen (de ooms, tantes, neven en nichten) daarvoor in de plaats. Zijn ook deze allemaal gestorven, dan komen de overgrootouders met hun afstammelingen aan bod.

De positie van gehuwden is in het erfrecht gelijk aan de positie van geregistreerde partners.

Meer gedetailleerde informatie wordt verstrekt in de brochure ‘Voor het leven geregeld’, die gratis verkrijgbaar is bij gemeenten, bibliotheken en via een notaris. Men kan deze eveneens aanvragen via e-mail: vragen@postbus51.nl

Andere nuttige instanties:

Ministerie van Justitie, e-mail: voorlichting@minjus.nl,
website: www.justitie.nl

Koninklijke Notariële Beroepsorganisatie, website: www.notaris.nl

Potten en schalen uit Bahla te koop in Muscat

door Anne-Marie de Jong

Geen tijd gehad om in Bahla een mooie pot op de kop te tikken en wel behoefte aan zulke kleynoden? Geen man overboord, Sandra Scholten zal ons de weg wijzen.

Met vriendin Marlies spreek ik af bij haar thuis en Herma zal na de koffie (altijd druk) ook van de partij zijn. Aangezien het rijtempo van Sandra vrij hoog ligt, lijkt het onverstandig om mijn pas verworven vrijheid in de voiture uit te testen in mijn eigen Jeep. Ik rijd gewoon mee met Marlies. Ook Herma stapt bij ons in de auto. Daar rijden we dan in hoge snelheid naar het Oman Natural Museum. U weet wel richting Al Khuwair. Sandra Scholten heeft nog een andere dringende afspraak met een groep peuters bij haar thuis en laat ons ter plekke achter.

Wij verwachten een paar schalen en zijn blij verrast met de aanblik van prachtige potten en schalen. Daarnaast blijken er binnen nog mooie vazen, koffie- en theepotten te staan en nog allerlei ander mooi gekleurde ornamenten met typische Omaanse couleur locale. Het kiezen is moeilijk uit zoveel leuks en je moet je echt bedwingen. Potten met daarop bloemmotieven en palmladeren, of net die andere iets grotere? Sommigen zeer laag geprijsd en andere onevenredig duur. Maar wat heet duur? Kijk en vergelijk maar eens met een Nederlands tuincentrum en dan is het een heel ander verhaal. Afdingen gaat niet, want de verkoper staat in dienst van de fabriek in Bahla en is geen mede-eigenaar. Optellen is zeker niet zijn sterkste punt en ik realiseer mij maar al te goed dat het verkeerd uitrekenen hem zijn baan kan kosten. We wikken en wegen en bekijken iedere pot zorgvuldig. Maken een verzameling. Pakken, leggen weer weg en veranderen weer. Het is teveel van het goede. Het lijkt verdacht veel op die kastanjeboom, waaronder je op een dag opeens vreselijk veel kastanjes ziet liggen. Je wordt ineens selectiever en als je niet uitkijkt is de pret er af. Het zijn prachtige cadeautjes en zullen je terras en huis zeker dat speciale Omaanse cachet geven.

Als je al lang op zoek bent naar zulke potten, dan vraag je je ook af of je het niet exclusief wilt houden voor jezelf en intimi. Geven we dit geheim wel prijs aan de Nederlandse gemeenschap? Altruïsten als we zijn, doen we dat gewoon. Wij komen tenslotte uit het land van Blokker en Hema en zijn maar al te graag bereid om onze laatste aanbiedingen met u te delen. Oké, nadat wij eerst onze slag geslagen hebben en ook nadat wij ons bedacht hebben hoe wij onze aangekochte zaken net even iets origineler zullen neerzetten dan u. Het gaat om de primeur of had u het zelf liever stil gehouden? De aankopen van de ene zijn geënt op het Omaanse leven hier, terwijl de ander zich al verlustigt op de aanblik van al het moois in haar toekomstige nieuwbouwpand ergens in een moderne polderwijk en intussen ook al bedacht heeft dat de potten in de vriesmaanden in de garage zullen moeten overwinteren.

De afrekening duurt erg lang en inmiddels vragen wij ons af hoe wij in hemelsnaam al die potten en schalen in een auto zullen kunnen vervoeren. Erger nog, wie zal er achter blijven in de warmte met de laatste potten? Waarschijnlijk ik, vanwege mijn gebrekkige oriëntatiegevoel en

jonge rijvaardigheid. Ik zeg dan ook stellig, dat alles in die ene auto zal passen. De kinderfietsjes en aanverwante artikelen in de auto van Marlies hoeven echt geen probleem te zijn. Marlies rijdt haar auto voor en het gesjouw met de potten in allerlei maten en soorten begint. De tijd dringt ook, want haar jongste moet binnen afzienbare tijd opgehaald worden van de peuterzaal.

Na veel gepuzzel zit ik achterin met een behoorlijke hoeveelheid potten, die ik ondersteun met mijn ellebogen, knieën, voeten en handen. Op de bank voor mij zit Herma met even zoveel potten en voorin de fietsen en nog wat potten en onze chauffeur Marlies. In de achterbak wordt het wankele evenwicht bewaard door stukken karton en restanten kinderkleding. Alles zit er in en Marlies start de motor.

Wij rijden veiligheidshalve binnendoor. In eerste instantie staat de air-co aan, maar in onze slecht hoorbare discussies draait Marlies hem maar uit. Het zweet breekt bij mij uit en ik plak aan alle kanten aan de potten. Niet slecht, want dat is hard nodig. In alle haast pakken wij bij Marlies haar huis onze potten uit, want de peuterzaal is ieder moment afgelopen en op de basisschool wachten straks Rosalien en Michiel.

Herma en ik laden heel efficiënt onze spullen in mijn auto over en ik rijd heel voorzichtig over alle drempels (goede training die waditochten van vijf dagen) en zeg: "Nee Herma, nu even je mond dicht houden", naar huis. De muziek staat aan in de auto en terwijl we bijna ons doel hebben bereikt en ik voor de grap de muziek wat harder aanzet, schalt daar: "They are coming to take us away haha" en ik schrik me helemaal dood en krijg het geluid er even niet uit, terwijl de potten rammelen. Hysterisch lachend stappen we uit!

Mijn potten staan er inmiddels mooi bij en ik heb er al wat weggegeven en mijn geheim is in dit stukje nu ook al prijs gegeven aan diegenen die er nog niet waren geweest. Ga en koop, maar rijdt er heen in je eigen auto en vergeet niet de kinderfietsjes er uit gooien voordat je gaat en.... de snelweg heeft minder drempels en in de ochtenduren hoef je er niet zo vaak af te remmen.

Anne-Marie de Jong

PS. bij mijn tweede bezoek nam ik Sandra mee, die behalve onze aankopen ook foto's heeft genomen.

